

A stylized illustration of a street scene. In the foreground, a young girl with long dark hair and a red bow is shown in profile, looking towards the right. The background features several multi-story brick buildings with windows and balconies. On the right, a group of children is gathered around a dog on a sidewalk. The overall style is reminiscent of mid-20th-century children's book illustrations.

**GERDA
VAN
DER
HOUT**

Bianka

en de straatjongens

cvdB

BIANKA EN DE STRAATJONGENS

**GERDA
VAN
DER
HOUT**

Bianka

en de straatjongens

ISBN 90 211 0704 X

Geïllustreerd door
CORRIE VAN DER BOOM

Derde druk

UITGAVE: W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

1 't Benne zigeuners!

„Kijk toch eens, pappá, wat een prachtige winkels!”

Vandaag kan Bianka de grote stad eens goed bekijken. Háár stad, want ze zal hier komen wonen.

Ze zit in de tram, op vaders knie, en ze babbelt en lacht en wijst haar pappa alle mooie winkels, die ze ziet.

„Kijk toch eens, pappá, zou mammá dat al gezien hebben?”

Haar zwarte paardestaart wipt op en neer; ze zit dan ook niet bepaald stil!

De andere mensen in de tram kijken nieuwsgierig naar dat vrolijke meisje. Ze zegt zo leuk „pappá”, met de klemtoon op de tweede lettergreep. Ze heeft een rode strik in het gitzwarte haar. Ze is vast al een jaar of acht oud, maar ze heeft blijkbaar nog niet vaak in de tram gezeten.

Hoe kan iemand zulk zwart haar hebben, denken de mensen. Net als haar vader! Hij lijkt wel een Italiaan of een Spanjaard.

De mensen weten niet, dat Bianka's vader vroeger een zigeunerjongen was. Hij praat gewoon Hollands met het meisje, dat horen ze wel.

Bianka merkt niets van al die belangstelling. Ze kijkt haar ogen uit. Elke keer springt ze op, als ze weer iets nieuws ziet.

„Kijk eens, pappá, een rood licht in de tram, waarvoor is dat?”

Maar vóór haar vader kan antwoorden, ziet ze al weer iets anders.

„Kijk toch eens, wat een mooie speelgoedwinkel! Daar!”

„Zit een beetje stil, Bianka,” lacht haar vader, „anders trap je mij op mijn tenen!”

Even later rijdt de tram langs een mooie singel.

Weer springt Bianka op.

„O pappá, ziet u die prachtige zwanen?”

„Nou en of, meisje! Maar nu stilzitten hoor, denk erom. Anders zal ik je eens aan je haar trekken, dat de tranen in je oren springen.”

Bianka schatert.

In haar oren! Die malle pappá!

Ze probeert stil te zitten, maar dat lukt niet zo goed.

Nu rijden ze door een oud gedeelte van de stad. Na de volgende halte zegt vader: „Kom Bianka, we moeten eruit.”

Daar huppelt ze al over de straat.

„Is het nu nog ver, pappá?”

„Nee kind, in een van die zijstraten. Even geduld nog.”

O, Bianka is toch zo benieuwd, hoe hun huis er uit zal zien. Ja, want hier gaan ze wonen, in een echt benedenhuis. Pappa heeft hier in de stad werk gevonden, op een fabriek. Over twee weken gaat hij er beginnen. Nu wonen ze nog in de wagen, in het woonwagencamp. Dat is ver van deze stad. Maar de volgende week gaan ze verhuizen, want na veel moeite hebben pappa en mamma hier een woning kunnen huren.

Mamma was er toch zó blij om! Mamma heeft de woonwagen nooit prettig gevonden.

Vanmorgen is Bianka met pappa en mamma van Zonneveld naar de stad gekomen. Van het woonwagencamp in Zonneveld moesten ze eerst een heel eind lopen, toen zijn ze in een rode autobus gestapt en later moesten ze in een dorp overstappen. Overstappen in een mooie, gele bus. Ze hebben dus al een hele reis achter de rug. Met de gele bus kwamen ze in het hartje van de stad.

Terwijl mamma nieuwe gordijnen ging kopen, is pappa met Bianka in de tram gestapt, om even met haar naar het nieuwe huis te gaan. Pappa moest nog een paar maten opnemen.

Bianka vindt het fijn, dat ze met pappa meemocht, want nu kan zij ook zien waar het nieuwe huis is.

„Daar om de hoek is de Smalstraat. Maar stel je er niet al te veel

van voor hoor. Ons nieuwe huis is echt geen villa!”

Ach nee, dat weet Bianka immers wel.

Maar haar vader is een beetje bang, dat het zijn vrolijke spring in 't veld zal tegenvallen.

Als ze de hoek om gaan, de zijstraat in, dan schrikt Bianka wel een klein beetje. De Smalstraat is inderdaad een verschrikkelijk smalle, tamelijk donkere straat. En lánq dat die straat is!

Bianka kan het eind er niet van zien. Gaan ze hier wonen?

Aan beide kanten staan hoge huizen, van donkergrauwe stenen. Hier en daar staat een fiets of een brommer tegen een huis. Tegen de rand van de stoep staan auto's, de meesten zelfs met twee wielen op de stoep. Vader en Bianka moeten achter elkaar gaan lopen, zó smal is de stoep. Ze konden misschien beter op de rijweg lopen, want druk verkeer is er niet. Wel zijn er spelende kinderen, die ophouden met hun spel als ze die lange man en dat meisje met dat zwarte haar zien voorbijkomen. Met open mond staan ze te kijken.

Ze zien, hoe Bianka en haar vader bij het lege benedenhuis blijven stilstaan. De man haalt een sleutel uit zijn zak en hij maakt de deur open. Dan gaat hij met het meisje naar binnen.

Een jochie met stekelig haar roept: „Die komme daar wonen!” „Hoe weet je dat, Bassie?” vraagt zijn vriendje.

„Nou, anders had die vent toch de sleutel niet!”

„Stekelbassie weet alles,” spot een bleek meisje met een groenige jurk aan.

„Ik zal het heus wel weten,” schreeuwt Bassie kwaad. „Ik woon er toch zeker bóven!”

„Póéh! Wind je niet zo op jochie,” zegt het meisje.

En een andere jongen roept: „Ik zal het wel eens aan Ronnie vragen, die woont er nog dichtter bij dan jij!”

Ja, dat is waar. Op de eerste verdieping, vlak boven het lege benedenhuis, woont Ronnie de Graaf, maar die is er nu niet bij. Daarbóven woont Bassie met al zijn broertjes en zusjes. Op de

tweede etage en de zolder.

„Ja, we vragen het aan Ronnie!”

Maar nu wordt Bassie echt nijdig.

„Je hoeft het niet aan die opa te vragen, 't is toch waar, hoor!”
roept hij. „Zalle we wèdde? Om een kwartje!”

Maar het bleke meisje lacht hem uit, ze wil helemaal niet wedden.

„Durf je niet hè, omdat je weet dat ik gelijk heb!”

Zo ruziën ze nog een poosje door, terwijl de andere kinderen
brutaal in het lege huis naar binnen kijken.

Ze zien hoe de man en het meisje in het lege huis rondlopen.

Nu komen Bassie en het meisje er toch ook nieuwsgierig op af.

En Bassie weet nog méér nieuws te vertellen.

„'t Benne zigeuners!”

Ongelovig kijken de anderen hem aan.

„Dan is d'r moeder misschien wel zo'n zwarte toverkol, met van
die grote ringen in d'r oren en in d'r haar,” klinkt de schorre stem
van Kraai.

Kraai, zo noemen ze Koos Kraaieveld, een mager joch met een
brutaal grijzend gezicht.

„O ba, wat eng,” griezelen de meisjes.

Nu gaat de deur van het lege huis weer open en de nieuwe bewo-
ners komen naar buiten.

Het troepje kinderen blijft staan en ze kijken vol spanning naar
Kraai. Zal Kraai niet wat roepen of wat brutaals doen? Kraai durft
altijd alles. Maar het branieschoppertje schijnt voor de lange man
met die zwarte ogen toch een beetje bang te zijn. Hij slentert de
twee wel een eindje achterna, maar dan draait hij zich om en
roept: „Zalle we weer gaan knikkeren?”

Even later klinken hun schelle stemmen weer luid op tegen de
hoge huizen. Ze hebben een geweldige ruzie over zoekgeraakte
knikkers en ze vergeten het nieuwe buurkind.

Bianka heeft het huis goed bekeken, terwijl vader de ramen aan

het opmeten was. Ze vindt het best leuk. Er is een huiskamer, een slaapkamer en nog een klein kamertje. In dat kleine kamertje zal Bianka's bed komen te staan, dat kamertje is voor haar alleen. Achter het huis is ook nog een kleine tuin. Daarin staan alleen maar wat gras en een bloeiende seringenboom, maar die is dan ook prachtig, vindt Bianka. De zachtpaarse bloemen ruiken zo heerlijk. En in het huis is alles zo fris gewit en er is mooi nieuw behang op de muren. O, ja, Bianka vindt het er best leuk!

Nu loopt ze weer met pappa buiten.

„Waar vinden we mammá?” vraagt ze een beetje ongerust.

Zal vader in die drukke stad mamma wel weten te vinden?

Maar pappa stelt haar gerust.

„Kom maar kind, we gaan weer met de tram en ik weet precies, waar we hebben afgesproken.”

En ja hoor, als ze uit de tram stappen zien ze moeder al staan bij een etalage met prachtige japonnen en mantels.

„Mammá, hier zijn we weer!” roept Bianka blij.

Haar moeder draait zich meteen om.

Bianka's moeder is niet donker, zoals haar man en haar dochter.

Zij heeft bruin, kortgeknipt haar en vrolijke, blauwe ogen.

„Hoe vond je het huis, Bianka?”

„Fijn!” roept Bianka. Maar wat zachter laat ze er op volgen: „De straat is niet zo mooi, hè?”

„Kom, dat zal best meevallen,” vindt mamma.

„Ben je al klaar met inkopen?” vraagt pappa, „dan gaan we nu eerst ergens koffie drinken. En Bianka zal misschien wel een ijsje lusten.”

Nou, óf Bianka daar trek in heeft!

Een poosje later zitten ze gezellig in een leuke zaak voor het raam.

Wat een massa mensen komen er voorbij, vindt Bianka.

Maar al gauw heeft ze geen tijd meer om naar buiten te kijken, want er wordt een schaalje heerlijk ijs voor haar neergezet, met een grote wafel erin. Ze kijkt verrast en een beetje verschrikt naar

haar vader. Zal zoiets niet verschrikkelijk duur zijn?
Maar pappa lacht en zegt: „Voor één keertje mag dat wel.”
En terwijl mamma en pappa hun koffie drinken, gaat Bianka heerlijk van het ijs genieten.

2 Verhuisd

Op de eerste verdieping, boven Bianka, woont Ronnie met zijn moeder. Zijn vader is lang geleden gestorven.

Bianka heeft al gezien, dat Ronnie een mager gezicht heeft, met vriendelijke ogen.

De kinderen die dáárboven wonen, op de tweede verdieping, wat zijn dát een drukteschoppers. Als ze de trap op- of afdenderen, dan staat het hele huis te schudden. Bianka houdt niet erg van al die druktemakers. Ze is echt geen flauw meisje, maar op straat durft ze zich niet zo goed tussen de spelende kinderen te wagen. Het zijn er zo veel! Allemaal bleke kinderen, die voortdurend roepen en krijsen en aan elkaars kleren rukken en trekken. Nee, daar moet Bianka niets van hebben.

Alleen met Jossie heeft ze vriendschap gesloten. Kleine Jossie hoort bij het grote gezin op de tweede verdieping. Zij is een kleutertje met blonde haartjes en een meestal vuil snoetje. Gisteren kreeg Bianka een kleverig tumtummetje in haar hand gestopt. „Noepie mag jij,” zei Jossie en Bianka vond haar meteen erg lief. Maar nog voordat ze Jossie kon bedanken voor het snoepje, werd de kleine meid hardhandig door haar zusje Anja meegenomen naar boven.

Bianka is blij, dat zij niet boven woont. Hier beneden is immers een klein tuintje achter het huis. Vroeg in de middag, als de zon net even kans krijgt het tuintje te bereiken, is Bianka daar te vinden. Kijk, daar zit ze, met Bruun, de hond, op de houten treden van het trapje. Ze koestert zich in de warme zonnestralen. De mouwen van haar vestje heeft ze opgeschoven en ze zit met haar ogen dicht te genieten.

Ze denkt aan het woonwagenkamp. Ze is blij geweest toen ze hoorde dat ze in de stad zouden gaan wonen, maar toch ook een beetje verdrietig omdat ze Maxi, het paard, niet konden houden. Een paard in een benedenhuis in de stad, dat kan nu eenmaal niet. Alleen Bruun is meegekomen. Bruun is oud en niet waaks meer, maar Bianka is blij dat hij meemocht, want ze houdt heel veel van Bruun. Hij kon hier eerst niet wennen. Hij blafte en jankte aldoor. Nu ligt hij stil tegen zijn vrouwtje aan. Hij mist Maxi en Flippo en de woonwagen.

Ja, de woonwagen. Bianka is toch ook wel gaan houden van die knusse wagen waarin ze vanaf haar geboorte heeft gewoond. Wat heeft ze dikwijls op het houten trapje van de wagen zitten dromen, eigenlijk net zo als ze hier nu zit. Ook speelde ze dan vaak op haar mondharmoonika, terwijl ze zat te kijken naar de bedrijvigheid van de andere kampbewoners. Wel twintig wagens stonden er bij elkaar. Kippen scharrelden daartussen rond en er was altijd hondegeblaf en kindergeschreeuw.

Nu, kindergeschreeuw is er hier in de straat ook, vooral als de school uitgaat.

Bianka zal ook naar school moeten. Ze is al acht jaar en ze is nog nooit naar school geweest. Als je altijd met een woonwagen langs de wegen trekt en nu eens in het ene en dan weer in het andere kamp staat, kun je ook niet naar school. Maar pappa en mamma willen graag, dat Bianka goed leert lezen en schrijven. Nu, dat wil Bianka ook wel!

Pappa heeft haar gisteravond het schoolgebouw laten zien, een paar straten verder. Net zulke smalle, donkere straten als de Smalstraat moesten ze door en dan was daar opeens een pleintje, met een boom in het midden. Bij dat pleintje stond de school, een oud grijs gebouw, met hoge, smalle ramen.

Vandaag hoeft ze nog niet, maar morgen zal mamma haar naar school brengen. Pappa is vandaag al begonnen op de fabriek.

Bianka doet haar ogen open. Ze heeft het opeens koud gekregen.

Een witte kat loopt over het smalle randje van de schutting, waar de zon achter verdwenen is. Ergens zingt een vrouw, met een schelle stem.

Bianka doet de mouwen van haar vest omlaag en staat op. Wat ruiken die siringen toch verrukkelijk! Het is jammer, dat er maar zo kort zon in het tuintje is.

Juist wordt ze door haar moeder naar binnen geroepen. Met een sprongetje is ze er al. Ze moet de tafel dekken en als ze daarmee klaar is pakt ze haar mondharmonika en ze speelt alle liedjes die ze kent. Mamma staat in het keukentje te zingen. Vooral mamma vindt het heerlijk, om in een echt huis te wonen.

Daar komt pappa thuis! Bianka vliegt op hem af en slaat de armen om zijn hals.

„Hoe hebt u het gehad, pappá? Wat bent u vuil!”

„En wat een vrolijke boel is het hier!” Lachend tilt pappa haar hoog op. Ze gilt van plezier, als ze bijna met haar hoofd het plafond raakt. Wat zijn de kamers hier hóóg! Dat waren ze in de woonwagen niet gewend. „Nog eens, pappá!” Zelfs Bruun komt blaffend uit zijn mand.

Mamma zegt: „Wat doen jullie toch weer woest en wild!”

„Ja vrouw, dat is nu eenmaal ons zigeunerbloed! Maar ik ga me gauw wassen, want ik heb trek als een paard!”

Een paard . . .

Meteen denkt Bianka weer aan Maxi.

„Hoe zou Maxi het maken bij Flippo?”

„Vast wel goed,” zegt pappa. „Hij zal het bij Flippo best naar zijn zin hebben.”

Ja, dat gelooft Bianka ook wel.

Flippo is een oude clown, die in een echt circus gewerkt heeft. Maar dat circus bestaat niet meer, want er zijn dieren ziek geworden en doodgegaan en er was niet genoeg geld om nieuwe dieren te kopen. Toen had Flippo geen werk meer. Hij kwam een poosje in het kamp in Zonneveld wonen. Een oom en tante van

Bianka hebben de woonwagen van pappa gekocht en Flippo kocht het paard, Maxi. Oom en tante hadden zelf een paard, alleen hun woonwagen was versleten.

Bianka vindt het fijn, dat Flippo en Maxi nu bij elkaar horen, want ze houdt van allebei, van Maxi en van Flippo.

„Wat ga je met Maxi doen, Flippo?” heeft ze gevraagd.

„Ik rijd op Maxi in galop de hele wereld rond. En daarna vliegen we samen naar de maan! Dan is Maxi wereld- en maankampioen!”

Dat waren natuurlijk maar grapjes van Flippo.

„Nee Flippo, vertel me nu eens echt wat je van plan bent?”

„Wel meisje, met Maxi ga ik weer een circus opzoeken. Misschien komen we dan wel in een paardenummer.”

„O ja!” juichte Bianka. „Dat kan best, Maxi is zo knap en slim! Dat zal mooi zijn!”

Flippo lachte maar eens en hij had haar met een zwaai bovenop het paard getild. Daar kon Bianka ook best zelf opklimmen, want ze kan paardrijden als de beste.

Daar is pappa weer, schoon en wel. Mamma zet het eten op tafel en even later zitten ze gezellig met z'n drieën te smullen.

„Wat hebt u moeten doen in de fabriek, pappá?”

„Allerlei dingen maken van metaal, kind.”

„Waar hebt u dat dan geleerd?”

Pappa lacht.

„Het meeste leer je, door goed op te letten en te kijken. Doe jij dat op school ook maar, meisje.”

Ja, dat zal Bianka zeker doen.

„Het is hier echt fijn,” vindt Bianka. „Onze stad is de mooiste van de hele wereld.”

„Onze stad,” lacht mamma. „Er is niets van ons bij hoor!”

„Bovendien heb je nog niet veel steden van de wereld gezien, praatjesmaakster,” zegt pappa. „Want op onze wereldreizen lieten

we de grote steden meestal links liggen.”

„Nou, maar dit is toch mijn stad,” zegt Bianka trots. „Want hier wóón ik.”

Pappa geeft mamma een knipoogje over de tafel. Bianka zal hier zeker wel kunnen wennen.

3 Ronnie

De volgende dag wordt er gebeld en als Bianka opendoet staat Ronnie voor haar.

„Heten jullie Troski?”

Ja, ze heet Bianka Troski. Hoe weet Ronnie dat? Er is nog geen naambordje op de deur.

Ronnie lacht.

„Kijk eens, dat heeft de postbesteller bij ons in de bus gedaan. Een brief voor je vader.”

Mamma komt erbij. Ze bedankt Ronnie en neemt de brief aan.

„Wil je niet even binnenkomen en een glaasje limonade drinken, Ronnie?”

„Graag, mevrouw.”

Bianka's moeder gaat naar de keuken en Ronnie loopt met zijn nieuwe buurmeisje de kamer in. Hij ziet een prachtig wandkleed tegen de muur hangen. En over de tafel ligt ook al zo'n mooi kleed.

„Dat zijn Spaanse kleden,” vertelt Bianka. „Die hebben we uit Spanje meegebracht.”

„Ben jij dan in Spanje geweest?”

„Ja, wij zijn met de woonwagen in zo veel landen geweest.”

„Is het dan waar, dat jullie zigeuners zijn?”

„Mijn pappá was wel een echte zigeuner, maar toen hij met mijn mammá ging trouwen, heeft hij het zigeunervolk verlaten.”

„Waarom?”

„Omdat grootpappá wilde, dat hij met een zigeunervrouw zou trouwen. En mijn mammá is geen zigeunerin.”

„Waar gingen ze toen wonen?”

„Ze trokken van Spanje naar Nederland, met paard en wagen.”

„Dus tóch zigeuners?”

Maar Bianka zegt: „Niet alle woonwagenbewoners zijn zigeuners. In het kamp waar onze wagen het laatst stond, in Zonneveld, woonde niet één zigeuner. Wij trokken altijd van de ene plaats naar de andere. Pappá was ketellapper.”

„Wat is dat?”

„Hij maakte kapotte pannen en ketels weer heel.”

Mamma komt binnen met de limonade.

„Dankuwel mevrouw,” zegt Ronnie beleefd.

Mamma heeft nog iets in de keuken te doen. De kinderen drinken van hun limonade en dan vertelt Bianka verder: „We hebben overal gezworven, met Maxi, ons paard.”

„Moest je dan niet naar school?”

„Nee,” zegt Bianka verlegen. „Morgen ga ik pas voor het eerst. Naar de school op het Plein.”

„Daar ga ik ook op,” zegt Ronnie blij.

„Heus? Die was het dichtste bij huis, zei pappá.”

„Ja, dat is zo. En wij hebben een fijne meester, jò! Hij maakt altijd geintjes en hij geeft haast nooit straf. En hij kan prachtig vertellen, uit de bijbel en zo.”

„Uit de bijbel?” vraagt Bianka ongelovig.

„Ja, van de Here Jezus, weet je wel?”

Bianka kijkt Ronnie verbaasd aan. „Maar dat is nu toch niet? Dat is toch alleen als het Kerstfeest is?”

Ze is wel eens naar een Kerstfeest geweest. Daar werd ook van de Here Jezus verteld en ze weet nog wel, hoe mooi dat was.

Maar Ronnie begrijpt niet hoe ze zoiets doms kan zeggen. Alleen op het Kerstfeest? Hoe komt ze daar bij? Op school wordt elke dag uit de bijbel verteld.

„Welnee, niet alleen met Kerstmis, nu ook,” zegt hij. „Kom jij in de eerste klas te zitten?”

„Dat weet ik niet. Ik kan al een beetje rekenen en lezen hoor, dat

heb ik van moeder en van Flippo geleerd.”

„Flippo? Wie is dat nu weer?” vraagt Ronnie.

Maar opeens ziet hij Bianka’s mondharmonika liggen. Het is een grote, met drie rijen toongaten. „Is die van jou?”

Bianka lacht. Ze begint er op te spelen en Ronnies mond valt open van verbazing, zó mooi kan ze het.

„Laat mij het ook eens proberen? Ik heb er ook wel eens een gehad, maar die was veel kleiner.”

Bianka geeft hem de harmonika en hij probeert: „Vader Jacob, slaapt gij nog” te spelen. Maar hij brengt er niet veel van terecht. Dan speelt Bianka het, zonder fouten.

„Van wie heb je dat geleerd?”

Bianka haalt de schouders op.

„Pappá en mammá maken altijd muziek, en ik ook. Dat leer je zo maar vanzelf,” zegt ze en het valt Ronnie op, hoe leuk ze dat zegt: pappá en mammá, met de klemtoon op de tweede lettergreep.

„Gisteravond hoorde ik ook mooie muziek,” zegt hij.

„Kon je dat boven horen?” schrikt Bianka’s moeder, die net binnenkomt. „Dan zullen we voortaan wat zachter spelen.”

„Dat hoeft echt niet, mevrouw. Moeder en ik vonden het juist fijn om ernaar te luisteren.”

„Pappá heeft een grote accordeon,” vertelt Bianka. „En mammá speelt gitaar. Kijk, daar hangt mammá’s gitaar.”

„Speelt u er eens op, mevrouw?”

„Een andere keer, Ronnie. Weet je wat? Kom vanavond maar een poosje, als je mag van je moeder. Misschien wil je moeder ook wel meekomen om te luisteren.”

Bianka springt op en klapt in haar handen. „Ja, ja!” roept ze blij. Ronnie wil ook graag. Hij drinkt vlug de rest van zijn limonade op en dan gaat hij naar huis, om het aan zijn moeder te vragen.

„Ach jongen,” zegt zijn moeder weifelend. „Ik voel er niet zo veel voor om bij die mensen op bezoek te gaan.”

„Waarom niet moeder? Ze zijn zo aardig.” Ronnies stem klinkt teleurgesteld.

„Ach . . . ,” klinkt het aarzelend, „zigeuners . . .”

„Wat geeft dat, moeder,” pleit Ronnie. „En het zijn niet eens echte zigeuners en het is er o zo netjes en gezellig.”

„Vooruit dan maar.”

„Fijn, moeder!”

Als Bianka even later de deur uitgaat om boodschappen te doen, staat ze gelijk met Ronnie op de stoep.

„We kómen vanavond, hoor! Waar ga je naar toe? Ik loop wel even met je mee.”

Ze moet brood halen, en even naar het groentewinkeltje om de hoek. Ze worden nagekeken door de kinderen uit de buurt. Die hebben Bianka al een keer uitgescholden voor lelijke zigeunermeid. Daarom is ze nu heel blij, dat Ronnie met haar meeloopt. Maar plotseling krijgt Ronnie een duw van Koos Kraaieveld, die voorbij rent. Op een afstandje blijft hij staan, hij wijst en roept: „Daar heb je Ronnie met z'n meissie, haha!!”

Wat een vervelende knul, denkt Bianka. Wat zal Ronnie nu doen? Maar Ronnie doet niets. Hij haalt alleen zijn schouders op en lacht eens naar Bianka. Hij trekt er zich niets van aan, dat ziet ze wel. Gelukkig maar.

Nu zijn ze bij de bakkerswinkel gekomen.

„Nou, tot vanavond dan,” zegt Ronnie. Hij loopt door en Bianka gaat de winkel in. Ze koopt een brood.

Als ze even later ook bij de groenteman geweest is, en met haar tas vol boodschappen naar huis wil gaan, komt ze opeens Kraai weer tegen en Bassie is nu ook bij hem.

Met gespreide armen staan ze voor haar op de smalle stoep en ze houden haar tegen.

„Zo, zus, hoe heet jij?” vraagt Stekelbassie.

Bianka heeft helemaal geen zin om dat te vertellen en ze wil over

de straat de jongens passeren. Maar ze laten haar er niet door.
„Hier blijven, zus, eerst zeggen, hoe je heet.”

„Dat gaat je niets aan,” zegt Bianka stug.

Dan geeft dat nare joch een schop tegen de tas en van schrik laat Bianka die uit haar handen vallen. Een paar appels rollen zo maar over de straat en ze bukt gauw, om ze op te rapen.

Met een duw geeft Kraai haar een duw en ze valt voorover, boven op de tas.

„Rotjong!” scheldt ze nu, terwijl ze overeind krabbelt. Er zijn opeens nog meer kinderen, en allemaal blijven ze kijken, plagerig lachend.

Bianka doet de appels weer in haar tas.

„Zeg Rinus, laat jij je door die zwarte griet uitschelden?” roept een groot meisje.

„Dat zal je zien!” schreeuwt Rinus en hij grijpt Bianka bij haar polsen.

„Au! Laat je los!”

Ze probeert zich los te wringen, maar wat is dat joch sterk! Tranen van woede springen Bianka in de ogen.

„Laat los!” schreeuwt ze nog eens.

„Eerst zeggen hoe je heet,” sarren de jongens. Er staat nu een heel groepje kinderen te kijken hoe dit zal aflopen. Bianka schopt en trapt, maar Rinus weet haar handig te ontwijken.

„Hoe heet je dan, zwarte?”

„Moortje zal ze heten,” grijnst een kwajongen.

Bassie komt ook weer dichterbij en hij wil aan Bianka's paardestaart trekken. Maar hem weet ze toch een flinke trap tegen zijn benen te geven. „Dat zal je laten, hoor!”

Opeens wordt ergens boven een raam opengeschoven en een dikke vrouw met slordig haar kijkt naar beneden.

„Rinus!” roept ze met een schelle stem, „Rinus! Laat die griet gaan, hoor je me? Laat d'r los, aap van een jongen, anders ben je nog niet jarig!”

Het schijnt dat Rinus ontzag heeft voor het dreigement van z'n moeder.

Bianka voelt, hoe de greep om haar polsen iets slapper wordt en met één flinke ruk is ze vrij! Snel grijpt ze de tas en ze holt naar huis, terwijl de andere kinderen nog naar boven staan te kijken.

Bijna loopt ze haar eigen huis nog voorbij, maar al gauw zit ze hijgend bij moeder binnen.

Hier is ze veilig voor die gemene valsaards uit de straat.

Als die avond Ronnie met zijn moeder op visite is, vertelt ze hem wat er gebeurd is.

„O,” zegt Ronnie, „Kraai en Stekelbassie waren er ook zeker weer bij?”

Bianka kent die bijnamen nog niet en ze moet er erg om lachen. „Stekelbassie!” Ze giert van de lach. „Het lijkt wel Stekelbaársie! Is dat die jongen met die wipneus en dat stekelhaar? Hij lijkt op Jossie.”

„Ja, Bertus en Bassie zijn broertjes van Jossie. Ze zijn niet zo kwaad, hoor.”

Mamma zit met Ronnies moeder te praten. Maar waar is pappa nu toch gebleven?

O, daar is hij al. Met een pakje in zijn hand. Ronnies moeder staat op om pappa een hand te geven.

„Prettig met u kennis te maken, meneer Troski.”

„Dag, mevrouw, wij vinden het fijn, dat u met Ronnie gekomen bent. Dag Ronnie, jongen, Bianka heeft me al van jou verteld. Ik heb croquetten meegebracht, mamma, maar waar heb ik ze nu gelaten? Maar gaat u toch zitten, mevrouw. Bianka, heb jij dat pakje met de croquetten?”

Ronnies moeder gaat weer zitten, maar met een gilletje springt ze meteen weer overeind. — Ach, die pappa had de croquetten juist op haar stoel gelegd. Dat is me ook wat!

„U hebt toch geen vlekken aan uw japon gekregen?” vraagt mamma geschrokken.

„Nee, dat niet. Ze zijn goed ingepakt. Het was alleen wat warm.”

Bianka durft niet te lachen, maar Ronnie schatert het opeens uit. Dan lachen de grote mensen gelukkig mee, zodat Bianka zich ook niet meer hoeft in te houden.

Het wordt een vrolijke avond.

Ze zingen en terwijl mamma op haar gitaar speelt, danst pappa met Bianka een Spaanse dans. Bianka wil het ook aan Ronnie leren.

„Een beetje kalm hoor,” zegt mamma waarschuwend.

Dan gaan ze eindelijk weer zitten en als mamma voor koffie en limonade gezorgd heeft, vertelt pappa van zijn jongensjaren. Van zigeunerinnen, die dansten met lange zilveren hangers in hun oren en haren bij de kampvuren die pappa mocht helpen stoken. Dan werd er muziek gemaakt met trommels en tamboerijnen, en de zigeuners bliezen op hun houten fluiten, steeds vlugger en schriller, terwijl ze keken naar de roodverlichte danseressen. En als een vonkenregen opsteeg boven de zwarte rook, bakte pappa egels, die hij langs de weg gevangen had.

„Was dat lekker, pappá, gebakken egels?”

„Een karbonaadje dat door mammá gebraden is smaakt beter, geloof dát maar,” lacht pappa, met een knipoogje naar mamma.

Hij speelt nog een rustig melodietje op zijn viool en dan neemt Ronnies moeder afscheid. Het was een prettige avond, al was het dan met platte croquetten!

4 Bianka's eerste schooldag

Gillend wordt Bianka wakker, met één been buiten haar bed. Ze wrijft haar ogen uit en kijkt verbaasd naar haar laken en dekens die op de grond liggen.

O, wat heeft ze naar gedroomd! Afschuwelijk!

Ze veegt met de rug van haar hand een paar zweetdruppels van haar voorhoofd en dan komt mamma bij haar kijken.

„Wat is er kindje, waarom gilde je zo?”

Mamma gaat op de rand van haar bed zitten en slaat haar arm om Bianka's schouders.

Bianka vertelt wat ze heeft gedroomd. Ze stond op straat en alle buurkinderen stonden om haar heen. Bianka wou weglopen, want ze was bang voor hun plagende gezichten.

Maar ze kon niet meer weg, ze hadden een kring om haar heenge maakt en ze kon nergens door. Toen gaf de jongen die het dichtst bij haar stond haar een duw, zodat ze naar de volgende plaaggeest tuimelde. Die gaf haar een harde schop. Bianka had geschreeuwd, dat ze moesten ophouden, maar ze lachten allemaal hard en scholden haar uit voor zigeunermeid. Zo werd ze de kring rond geduwd en aan haar haar getrokken, tot ze gillend wakker werd.

Gelukkig was het maar een droom!

Ja, die jongens hebben haar ook wel écht geplaagd, maar zo erg als in haar droom was het niet.

Nu is mamma er en zij raapt Bianka's dekens op en dekt haar weer lekker toe.

„Welterusten, Bianka, niet meer dromen, hoor! Morgen moet je goed uitgerust zijn, want dan ga ik je naar school brengen.”

„Ja, mamma.”

Al gauw slaapt Bianka weer in.

Als ze de volgende morgen haar ogen open doet, denkt ze meteen aan de school. Zou het al laat zijn? Pappa en mamma zullen zich toch niet verslapen hebben? Ze springt gauw uit bed. Maar pappa staat zich al te scheren en mamma zet thee. Vlug als een haas gaat Bianka zich wassen en aankleden.

Als ze een uurtje later met mamma naar school loopt, heeft ze niet meer zo'n erge haast. Ze wordt een beetje bang. Zou het echt wel leuk zijn? En zouden die vreemde kinderen haar niet uitschelden?

Ze moet opeens weer aan haar droom denken, maar die gedachte stopt ze gelijk weer weg. Dat nare wil ze vergeten.

Het is nog vroeg, als ze bij de school komen. Er zijn nog niet veel kinderen op het pleintje, maar de grote schooldeur staat open.

Mamma gaat met Bianka de stoep op en de kille gang in. Grote, zwarte haken zijn er aan de ene kant op de kale muur.

Daar komt de hoofdonderwijzer aanstappen. Hij verwachtte mamma en Bianka al en neemt ze mee naar een kleine kamer met een hoog raam. Daar staat een bureau, waarachter meneer Stork gaat zitten. Voor mamma staat er ook een stoel.

„Zozo,” zegt meneer Stork als hij Bianka's naam opgeschreven heeft. „Zozo, is Bianka nog nooit op school geweest? Dan wil ik graag eens zien of ze toch al een beetje lezen en rekenen kan.”

Bianka moet bij meneer Stork komen staan en een stukje lezen, eerst uit een heel gemakkelijk boekje, daarna uit een moeilijker, maar ze kan het wel. Dan krijgt ze wéér een ander boekje, maar daar staan zulke moeilijke woorden in. Bianka hapert, ze krijgt een kleur en begint te stotteren. De hoofdonderwijzer pakt het boekje al weg. Hij knikt haar vriendelijk toe en nu moet ze een paar sommetjes maken.

„Juist, juist,” zegt meneer Stork dan tegen mamma. „Ik heb het al gezien, mevrouw Troski. We zullen het voorlopig met Bianka proberen in de eerste klas. Ik denk, dat ze niet bij haar klasge-

nootjes achter zal zijn. Komt u maar mee, dan zullen we Bianka naar haar klas brengen."

Nu gaan ze een hoge trap op. Wat een prachtige trap is dat!

Bianka is niet gewend om trappen op te lopen. Ze zou best even alleen op die trap willen spelen. Fijn naar boven hollen en eraf springen, of langs de leuning glijden. Maar dat mag natuurlijk niet. Boven is weer een lange gang met klassen. In een daarvan gaan ze naar binnen. Het is een groot lokaal met lege banken. De juffrouw, die niet zo jong meer is, zit bij een lessenaar. Ze heeft een bril op en wel een vriendelijk gezicht. Ze staat op en geeft eerst mamma en dan Bianka een hand.

„Zo meisje, ga daar maar zitten, ja, vooraan. Ik denk, dat wij het wel kunnen vinden, samen."

Daar zit Bianka dan, in de ouderwetse schoolbank. Ze is blij, dat de juffrouw zo aardig is.

Mamma gaat weg en de juffrouw loopt pratend met haar mee naar de gang. Bianka kijkt het lokaal eens rond. Er staan gezellige planten in het raamkozijn en wat hangen er mooie platen aan de muur!

Opeens schrikt ze van een luide bel. Wat is dat?

Ze weet nog niet, dat dat de schoolbel is en dat alle kinderen nu naar binnen komen. Dat gaat netjes rij voor rij. Bianka heeft er pas erg in als de klas volstroomt met jongens en meisjes.

Die kijken nieuwsgierig naar dat meisje met die lange zwarte paardestaart, dat in de voorste bank zit.

Bianka wordt er verlegen van. Ze gaat gauw recht zitten en kijkt dan maar naar het schoolbord. Een van de meisjes schuift naast haar in de bank.

De juffrouw gaat voor de klas staan en klapt twee keer in haar handen. Meteen is het stil in de klas.

„Dit nieuwe meisje heet Bianka Troski," zegt de juffrouw. „Vinden jullie dat geen prachtige naam?"

De kinderen knikken en een paar zeggen zachtjes: „Ja."

Ze houden veel van de juffrouw en alles wat de juffrouw vindt, dat vinden zij ook. Een meisje steekt haar vinger op.

„Juf, ik kan een versje zingen over Bianka.”

Het kind mag voor de klas komen om het versje te zingen. Maar ze heeft zich vergist, het meisje van het versje heette Mariska. Nu, dat is ook een mooie naam!

Nu gaan de kinderen met z'n allen zingen en dan gaat de juffrouw bidden. Dat vindt Bianka wel vreemd. De school is toch niet de kerk! In de kerk is ze met mamma wel eens geweest en daar werd ook gebeden.

Maar het verhaal, dat de juffrouw daarna vertelt, vindt Bianka prachtig!

Stil zitten alle kinderen te luisteren.

Het gaat over een man, die door struikrovers was neergeslagen. Bloedend lag hij langs de kant van de weg. Niemand wilde hem helpen. Eindelijk kwam er iemand, die eigenlijk zijn vijand was. En juist die man hielp hem.

„De barmhartige Samaritaan” heet het verhaal. Bianka wil proberen het te onthouden.

Die eerste ochtend valt haar erg mee. Ze krijgt mooie schriften en boekjes, net als de andere kinderen.

Maar als ze na schooltijd gauw naar huis wil hollen, staan daar opeens Kraai en Stekelbassie voor haar. Waar komen die zo gauw vandaan?

„Tegenhouwe!” roept Kraai met een gemeen lachje tegen Bassie. Samen zetten ze de Smalstraat af. Maar Bianka is net iets vlugger, dan ze dachten. Zij geeft Kraai een duw en glipt langs hem heen. Dan gaat ze er als een haas vandoor.

„Wat kan die meid hard lopen,” zegt Kraai verbluft.

Thuis heeft Bianka veel te vertellen. Mamma is blij, dat het haar op school zo goed bevalt. Toch ziet Bianka er een beetje tegen op om weer naar school te gaan. Zouden die akelige jongens haar weer opwachten om haar te plagen?

Maar gelukkig, als ze buiten komt, staat Ronnie daar.

„Hallo Bianka, ga je mee naar school?”

O, Bianka krijgt een kleur van blijdschap. Samen met Ronnie durft ze immers best. Onderweg praten ze honderduit. Als ze op het schoolplein komen, gaat Ronnie naar de jongens van zijn eigen klas en dan staat Bianka verlegen en verlaten tussen al die spelende, joelende kinderen. Opeens komt het meisje naar haar toe, dat vanmorgen bij haar in de bank zat. Ze pakt Bianka's hand en trekt haar mee en ze zegt: „Kom maar, doe maar met ons mee, wil je dat?”

Dan mag Bianka met het groepje meisjes touwtje springen. O, dat vindt ze leuk, dat kan ze goed. Vrolijk springt ze mee en als de schoolbel gaat, is ze niet één keer af geweest.

Op school gaat het ook al zo goed. Ze krijgt een pluimpje van de juffrouw, omdat ze haar sommen zonder fouten heeft gemaakt. Ze moet alleen nog leren, om de cijfers netjes in de hokjes van het papier te zetten. Dat vindt Bianka erg moeilijk. Haar cijfers dansen zo maar dwars over het blad.

Als ze uit school komt, blijft ze dicht bij de deuren staan, ze wil op Ronnie wachten. Maar ze ziet Ronnie niet. Ze wacht heel lang en kijkt goed tussen alle grote jongens. Maar nee, geen Ronnie. Eindelijk besluit ze maar naar huis te gaan. Alleen loopt ze door de oude straten en ze is bang, bang dat ze Bassie en Kraai weer zal tegenkomen. Maar dat gebeurt gelukkig niet.

Wat heeft ze thuis veel te vertellen over de school en de juffrouw. Mamma heeft theegezet en dan gaan ze samen gezellig voor het raam zitten.

Het wordt druk in de straat. De kinderen die uit school gekomen zijn, gaan buiten spelen.

„Ga ook maar fijn naar buiten,” zegt moeder tegen Bianka.

Maar Bianka wil niet.

Dan klinkt opeens bij het raam een stemmetje: „Akka!”

Bianka gaat staan. ze schuift het gordijn wat verder opzij en dan

ziet ze kleine Jossie staan.

„Kom jij buiten pejen?” vraagt ze met haar liefste stemmetje.

Bianka loopt lachend naar de voordeur en doet die open. Jossie schrikt terug voor Bruun, die blaffend het gangetje in komt.

„Je hoeft niet bang te zijn hoor,” zegt Bianka. „Bruun doet niets, hij is een lieve hond. Kijk maar.”

Bruun is al stil.

Dan durft ook het grotere zusje van Jossie dichterbij te komen. Zij heeft net zo'n wipneus als Bertus en Bassie, die ook buiten zijn.

„Kom je buiten spelen? Dan mag jij ook eens op mijn stelten.”

Bianka aarzelt nog even. Ze heeft nog nooit op stelten gelopen, maar ze wil het wel erg graag eens proberen. En Jossie staat al aan haar hand te trekken.

„Nou, goed dan. Geef de stelten dan.”

Anja, zo heet Jossies zus, geeft de stelten en kijkt naar Bianka's pogingen. Na twee keer opstappen lukt het al een beetje!

Dat had Anja niet gedacht en ze wil plotseling de stelten terughebben.

Jammer.

Maar Jossie vraagt: „Gaat Akka nu met Jossie pejen?”

Bianka is een moeilijke naam om te zeggen, te moeilijk voor kleine Jossie. Maar Bianka vindt „Akka” ook een mooie naam. En ze vindt Jossie echt lief. Ze zou zelf ook wel zo'n klein zusje willen hebben.

Opeens ziet Bianka Ronnie aankomen, met zijn schooltas onder zijn arm. Wat is hij laat uit school.

Als hij dichtbij gekomen is, ziet Bianka, dat hij een rode schram over zijn gezicht heeft.

„Hoe kom je aan die schram en hoe komt het dat je zo laat bent?” vraagt ze.

Ronnie lacht geheimzinnig. „Ik moest na schooltijd nog iets doen. Morgen kom ik je wel halen.”

Hij haalt een sleutel tevoorschijn, waarmee hij de deur van het bovenhuis openmaakt. Hij denkt: ik zal maar niet aan Bianka vertellen wat er gebeurd is.

Toen hij uit school kwam, zag hij Rinus en Kraai, die ook laat uit school waren. Ze begonnen Ronnie te sarren en vroegen waar zijn meisje was. Toen heeft Ronnie met ze gevochten. Hij was niet bang al waren ze met z'n tweeën, hij kon ze best aan. Op 't laatst dropen ze af, zachtjes scheldend nog. Ze hadden niet gedacht, dat Ronnie zo sterk was en ze zullen in het vervolg wel een beetje uit zijn buurt blijven. Buiten is het weer een drukte van belang. Bassie trekt Anja een steltstok uit haar handen en hij wil daarmee Bertus slaan.

„Geef hier!” gilt Anja.

„Die stelten benne van mijn!”

Bertus maakt van de gelegenheid gebruik en hij pakt de andere stelt van Anja. Nu kunnen de twee jongens elkaar te lijf gaan, met ieder een stelt. „Ik zeg het tegen moeder, hoor!” dreigt hun zus, maar de apen horen het niet eens.

Bianka gaat een beetje angstig bij Jossie tegen de huisdeur staan. Maar nu heeft ze zeker met haar arm tegen het belknopje gedrukt, want opeens vliegt de deur open, waardoor Jossie naar binnen rolt. Het kleine kind begint hard te huilen. Bianka probeert nog haar te troosten, maar ze scharrelt brullend de trap op.

Op straat is intussen een compleet gevecht ontstaan. Alle straatjongens zijn opeens present. Ook Kraai en Bassie, die het van Ronnie niet hebben kunnen winnen. Ze hebben bij het groentewinkeltje om de hoek een bak met halfrotte tomaten weggepikt. De groenteman had die opzij gezet, omdat hij ze niet meer kon verkopen. Maar de vechtersbazen weten er wel raad mee. De projectielen vliegen al door de lucht!

Kladder! Een tomaat spat uit elkaar tegen het gezicht van Rinus, dat nu nog roder is, dan het al was. Jossies broertjes zitten ook al onder de spetters. Ze willen met de steltstokken de nieuwe tegen-

partij aanvallen, maar . . . pats . . . kledder! Weer een tomaat op Bassie z'n neus!

Juist komt een agent om de hoek fietsen.

De schoffies hebben haast allemaal wel eens kattedekwaad uitgehaald en van de politie moeten ze niet veel hebben en ze maken dan ook gauw dat ze weg komen!

De agent ziet best, dat er iets aan de hand was. De bak van de groenteman staat midden op de straat, halfvol nog met rotte tomaten. De rest ligt als rode klodders hier en daar verspreid.

De agent schudt z'n hoofd. Hij rijdt langzaam door en kijkt nog eens om. Maar de straat is rustig nu. Pas als de agent verdwenen is, komen de kwajongens weer tevoorschijn.

Hun vechtlust is over. Kraai trekt het zware deksel van een straatput open en Rinus en zijn kornuiten gooien de tomaten uit de kist in de put. Met een doffe klap valt het deksel weer neer.

Nu het kistje nog. Daar weten ze ook wel raad mee. Trappen tegen het hout, elkaar wegduwen om toch ook maar een flinke trap te kunnen geven. Schreeuwen en knokken en schoppen, net zo lang tot er nog maar een paar plankjes over zijn. Zelfs Anja en Gina, die met de jongens weggerend zijn toen die agent er aankwam, doen nu weer dapper mee.

Bianka snapt nu wel, hoe die meisjes aan zoveel blauwe plekken komen. Zij heeft geboeid staan kijken, maar zich niet in de strijd gewaagd.

Na een poosje wordt het weer stiller in de straat en Bianka kijkt al, of er soms weer een agent aankomt, maar ze ziet er geen. Van alle kinderen is alleen Gina er nog. Ook Jossie komt weer naar beneden. Maar waar zijn de anderen allemaal gebleven?

Gina lost het raadsel voor Bianka op. „Er is televisie,” zegt ze.

„O,” zegt Bianka. „Dus daarom zijn ze allemaal naar binnen. Wij hebben geen televisie.”

„Wij ook niet; ik heb een poppenhuis. Ga je eens mee naar mijn poppenhuis kijken?”

Maar Bianka heeft niet veel zin om met Gina mee te gaan. Jossie staat aan haar hand te trekken.

„Akka, ga jij met Jossie wannele?”

Met Jossie wandelen, ja dat wil Bianka best. Maar zou Jossies moeder dat wel goed vinden?

Een grote broer van Jossie komt naar buiten en loopt naar zijn bromfiets. Hij morrelt er wat aan. Hij heeft heel lang krulhaar en Bianka, die hem alleen van achteren gezien heeft, denkt dat hij een meisje is.

„Vraag het maar aan je grote zus,” zegt ze tegen Jossie.

Gina begint heel hard te lachen.

Bianka begrijpt eerst niet waarom, maar als die grote jongen zich omdraait, ziet ze opeens zijn bakkebaarden. Och heden, het is geen zus, het is een broer!

Bianka krijgt een kleur als vuur.

Jossies broer kijkt haar nu een beetje spottend aan en Gina brult nog steeds van de lach.

„Haha,” schatert ze, „die Bianka! Die weet niet eens het verschil tussen een broer en een zus!”

„Welke jongen heeft nu ook zulke lange haren,” verdedigt Bianka zich.

Wordt de jongen nu kwaad?

Hij komt dreigend op Bianka af: „Wat zeg jij daar?”

Maar Bianka ziet best, dat hij het zo kwaad niet meent.

Hij grijpt in zijn zak en zegt: „Hier, ga maar met z'n drieën een ijsje kopen.” En hij duwt Bianka zomaar drie kwartjes in haar handen. Dan bromt hij meteen weg.

Bianka staat beduusd te kijken.

„Kom mee!” roept Gina. „We mogen een ijsje kopen!” Ze geeft Bianka een duwtje en ook Jossie huppelt al vrolijk weg: „Ijssie kope!”

Even later kopen ze bij de bakker drie vuurrode ijslollies, zó lekker! Langzaam, likkend, lopen ze terug. Ronnie is nu ook buiten

en hij mag van Bianka ook een paar likjes.

Als het op is, roept Bianka's mamma, dat ze moet komen tafel dekken, voor het eten. Fijn, straks komt pappa thuis en dan kan ze hem alles vertellen van school.

„Wat eten jullie?” vraagt Gina nieuwsgierig.

„Slakken met gebraden slangen!” grapt Bianka voor ze naar binnen wipt.

Met wijd open mond van verbazing staat dan Gina naar de dicht-geslagen deur te staren. Slakken met gebraden slangen?

„Hoor je dat?” griezelt ze fluisterend tegen Ronnie. „Slakken met gebraden slangen . . .” En ze schrikt als Ronnie heel hard begint te lachen.

„Haha! Jij laat je ook lelijk voor de gek houden, zeg! Ik dacht dat je wijzer was! Haha! Slakken met gebraden slangen, dat gelooft ze!”

„Nou, 't kan toch zeker best,” zegt Gina en kwaad loopt ze weg, terwijl Ronnie haar lachend nakijkt.

Die avond vertelt Bianka alles aan pappa, van de school en de aardige juffrouw. En van de grote, brede trap en ook van Kraai en Bassie, die haar weer wilden plagen.

„Maar vanmiddag ben ik met Ronnie naar school gegaan, vader, en morgen komt hij me halen.”

„Mooi zo,” zegt pappa. „Maar nu moet je naar bed meisje, want gisteren ben je ook al zo laat gaan slapen. En als je morgen slaperig op school zit, dan komen je cijfers vast weer niet in de hokjes.”

Bianka gaat zich uitkleden, wassen en tanden poetsen. Ze heeft haar pyjamabroek al aan en ze zoekt naar het jasje. Waar is dat ding? O, hier. Wat lánɡ, als je de uiteinden van de mouwen beetpakt, dan kun je er wel mee touwtjespringen! Dat moet ze even proberen, dat is leuk! Touwtjespringen met je pyjamajas.

„Pappá, mammá, kijk eens!”

Even lukt het, maar opeens springt ze boven op het jasje en doordat ze beide mouwen vast heeft, scheurt een mouw er helemaal uit!

„Kraak!”

Daar staat Bianka, met in haar ene hand het jasje en in haar andere hand de ene mouw.

„Ooo . . . ,” ze slaat de hand voor haar mond van schrik.

Pappa moet lachen om haar verbluft gezicht en dan schiet mamma ook in de lach. „Dat was een mooie kunst van je, Bianka!”

Gelukkig, mamma is dus niet boos. De pyjama is al oud en een beetje versleten. Bianka mag een nachtpon aan en als zij al lang slaapt, zit mamma nog te naaien. Ze heeft de andere mouw ook uit de pyjama geknipt en nu zoomt ze de armsgaten netjes om. Dan is het een luchtige pyjama zonder mouwen geworden. Voor warm weer.

Nu. en dat warme weer, dat komt al gauw.

5 Warm!

Bianka kan al aardig wennen in de straat.

Kraai, Bassie en Rinus willen haar nog wel eens plagen en tegenhouden of schoppen. Vervelende jongens zijn het, vindt Bianka. Maar Ronnie is nog steeds haar vriend. Soms zit Bianka bij hem boven, dan leert hij haar dammen. Of ze maken samen muziek, Ronnie kan nu ook al wat beter op de mondharmonika spelen. En Bianka heeft hem haar schelpenverzameling laten zien; wel honderd mooie schelpen heeft ze. Als Ronnie in de buurt is, dan durven de andere jongens Bianka niet te plagen. Maar o wee als ze alleen is!

Pas nog, toen Bianka op blote voeten naar buiten was gegaan, probeerden ze haar op haar tenen te trappen met hun schoenen. Ze kregen geen kans, Bianka was ze gelukkig weer te vlug af.

Mamma heeft al een paar keer gezegd: „Je moet hier niet op blote voeten naar buiten gaan, Bianka. Trek je sandalen toch aan.”

Maar Bianka vindt het heerlijk om op blote voeten te lopen! Ze mocht dat in de woonwagenkampen wel en ze is het dus zo gewend.

„Hier in de stad loop je niet op blote voeten buiten,” zegt moeder, „alleen misschien als het heel warm is.”

Nu, op de warmte hoeft Bianka niet lang te wachten.

Sjonge, het lijkt wel, of het nog nooit zo warm geweest is als op deze woensdag. Op school zitten de kinderen die ochtend sloom in de banken. De juffrouw kijkt zuchtend over haar bril heen, die naar het puntje van haar warme neus gegleden is.

Gelukkig, de school gaat vandaag een half uurtje eerder uit, om-

dat de kinderen bijna wegsmelten. Is me dát een hitte opeens! En de zomer moet nog beginnen!

„Als er straks een ijsman komt,” zegt Bianka’s moeder, „mag je met Ronnie een ijsje kopen.”

En nu zitten ze op de stoep. Ze zitten samen op de ijsman te wachten. Die heeft zulk heerlijk ijs, nog lekkerder dan dat van de bakker.

Nu zou Bianka toch wel terug willen naar het woonwagenkamp. Daar zat ze ook wel eens te puffen van de warmte, maar ’t was toch meestal wel fijn, zo buiten in het koele gras. Hier is de warmte bijna niet uit te houden. De zon schijnt niet lang in de nauwe straat, maar de warmte blijft zo tussen de huizen hangen. De hitte slaat je gewoon tegemoet. Bianka waagt zich niet op blote voeten buiten, want de straatstenen zijn gloeiend. En natuurlijk is er juist nu geen ijsman te zien of te horen!

„Die is zeker zelf in zijn ijswagen gekropen,” moppert Ronnie.

Ronnie heeft een zonnebril op en Bianka zit achter hem, wat hoger op de stoep. Dat het in de schaduw toch zo heet kan zijn!

„Je mag wel eens naar de kapper gaan, Ronnie. Ik kan bijna vlechtjes in je haar maken, zo lang is het.”

„Doe maar,” zegt Ronnie loom.

Bianka’s vlotte vingers zijn al bezig.

Een poosje later heeft Ronnie twee dunne korte vlechtjes. Die staan aan beide kanten van z’n hoofd dwaas wijd uit.

„O, Ron, wat prachtig!” Ondanks de warmte giert Bianka het uit. Daar komt Gina aanlopen. Ze kijkt nieuwsgierig naar Ronnie en Bianka en loopt langzaam voorbij. Maar een eindje verder blijft ze staan en ze wenkt Bianka. Bianka gaat naar haar toe en dan vraagt Gina: „Wie is dat meisje?”

„Nou, daar bij jou op de stoep, met dat korte broekje en die zonnebril.”

Nu ligt Bianka dubbel van de lach.

„Ben je niet goed geworden?” vraagt Gina beledigd.

„Nee,” hikt Bianka als ze een beetje uitgelachen is, „maar dat is Ronnie immers! Nu weet jij het verschil niet tussen een jongen en een meisje!”

Gina gelooft er eerst niets van, dat het Ronnie is.

„Ik heb zijn haar gevlochten,” vertelt Bianka. „Ronnie, zet je bril eens af.”

Dan ziet Gina het en ze moet nu ook erg lachen om die malle vlechtjes, maar ze gaat gauw verder, want ze moet boodschappen doen.

„Je moet je haar zo laten zitten, Ronnie,” zegt Bianka, „dan kunnen we nog eens lachen.”

Ronnie vindt alles best. Hij wou dat de ijsmaⁿ kwam en tuurt de straat in. Overal zijn de ramen hoog opgeschoven, want ook in de huizen is het benauwd warm.

Er lopen kinderen buiten in alleen maar een zwembroekje of een

badpakje. En kijk nou, kleine Arie heeft een teil met water! Hij plonst erin, midden op de straat! O, dát is lekker!

Al die andere blote voetjes weten niet hoe gauw ze binnen moeten komen om óók water te vragen.

Kijk, daar komen ze al, de moeders en de grotere kinderen, met teilen en emmers vol heerlijke badpret voor de kleintjes! Het wordt een gejoel en gelach en geplas en gespetter van belang! En wie was daar het eerste met een echte tuinslang? Dan lopen al gauw de grotere kinderen in hun zwempak; ook Ronnie en Bianka, die het ijsje vergeten bij zoveel waterpret.

Een gejuich gaat op als iemand vanuit een bovenhuis de waterstraal zó op de blote ruggen richt. O, wat heerlijk, heerlijk griezellig koud! Kijk ze nou allemaal dansen en springen en elkaar wegduwen om toch óók maar onder die lekkere straal te komen! Er komen nog meer slangen, nog meer stralen. Wie droog wil blijven, moet nu beslist niet door de Smalstraat gaan.

De straatstenen liggen erg ongelijk en diepe plassen blijven hier en daar staan. De kleine kinderen die geen teil of emmer gekregen hebben, gaan midden in die plassen zitten, of zelfs languit erin liggen. Maar op die ruwe straat lig je toch niet zo fijn en ze springen weer op en dansen en springen en griezelen in die heerlijk koele waterstralen.

Ronnie heeft nog steeds de vlechtjes in zijn glimnatte haar. Wat staat dat vreselijk zot. De kinderen schateren van pret.

Bianka geniet toch zo! Heeft zij zopas nog terugverlangd naar het kamp? In het kamp moest je altijd zuinig zijn met water, maar hier! Kijk toch eens, wat een waterfeest!

Midden in de plassen doet ze Jan Huigen in de ton met kleine Jossie en Annie. Het water spat hoog op als de ton in duigen valt. Kraai is ook met een slang aan het spuiten. Hij richt de straal pal op de spelende kinderen en ze stuiven joelend uit elkaar. Maar ze komen terug en dan worden ze een voor een natgespoten.

„Ik ook, ik ook!” roept Bianka en ze vergeet, dat ze Kraai hele-

maal niet aardig vindt. Er is nu alleen maar pret en jool in de straat.

Daar komt Rinus. Hij trekt de slang uit Kraai z'n handen; hij wil ook spuiten.

Wie niet sterk is, moet slim zijn, denkt Kraai en hij gaat naar binnen en draait de kraan dicht.

„Hé, open dat ding! Wie heeft de kraan dicht gedraaid?”

Rinus is zo dom om in de slang te kijken en meteen is de straal er al weer en spuit met kracht midden in zijn gezicht.

Ondeugende pret schittert uit Kraai z'n ogen als hij de slang weer veroverd heeft. De straal gaat nu heel hoog en, o wee, door een open raam naar binnen! Even maar, dan richt Kraai weer lager, alsof hij van de prins geen kwaad weet.

„Ezel!” roept Rinus en daar boven klinken scheldwoorden van een woedende vrouw. Daar komt ze al uit het raam hangen en ze schreeuwt, dat ze Kraai nog wel zal krijgen, omdat al haar spullen nat geworden zijn.

Kraai is niet bang, hij spuit lekker door, maar hij kijkt wel uit, dat hij de slang niet weer op de open ramen richt.

Urenlang zijn de kinderen nog met het water zoet. Pas tegen etenstijd worden de kranen dichtgedraaid en de slangen, teilen en emmers verdwijnen naar binnen. Er komt wat meer wind en sommige kinderen lopen nu te bibberen in hun natte zwembroekjes. Bianka en Ronnie hebben, zoals de meeste kinderen, droge kleren aangetrokken. Wat zijn ze lekker opgefrist. Ronnie heeft zijn haar weer netjes gekamd.

En ja, dan klinkt daar de bel van de ijsman. Reken maar, dat die goed verdient vandaag, ook in de Smalstraat.

Wat smaakt dat ijs lekker na zo'n waterfeest! Het eten trouwens ook. Bianka's vader vraagt, of ze niet in de war is, ze eet anders nooit zó veel!

Na het eten mag ze de mouwloze pyjama aan. Maar ze hoeft nog niet naar bed. Pappa heeft de ramen zo hoog mogelijk openge-

schoven en het licht uitgedraaid, omdat er anders muggen naar binnen komen.

Het is stil geworden in de straat en het is fijn om zo nog even met pappa en mamma bij het open raam te zitten. Pappa rookt een pijp en dat ruikt zo lekker. Nu en dan raast er een bromfietser voorbij. Mamma haalt limonade. Maar als die op is, moet Bianka toch heus naar bed. Dan is het uit met de pret.

6 De club

Het is de volgende dagen niet meer zo heet, maar toch nog wel fijn zomers weer. Een enkele keer speelt Bianka buiten, maar meestal heeft ze het druk als ze uit school komt. Eerst moet ze Bruun uitlaten en als dat gebeurd is, begint ze aan haar taallesje. Ja, want Bianka heeft nu ook een schoolboekje mee naar huis gekregen. Niet omdat ze achter is bij de andere kinderen, maar ze kan al zó goed lezen en rekenen, dat de juffrouw heeft gezegd, dat Bianka misschien wel naar de derde klas kan overgaan in plaats van naar de tweede. Maar dan moet ze wel goed haar best doen en wat extra taallessjes maken. Nu, dat wil Bianka wel, ze wil graag veel leren.

Als ze Bruun uitgelaten heeft, begint ze er meteen aan. Ze doet het keurig. Netjes schrijven heeft ze ook al geleerd en op school dansen haar cijfers niet meer buiten de hokjes. Ja, die Bianka kan wel wat!

Als ze haar schoolwerk af heeft, zit ze vaak bij Ronnie. 's Woensdags mag Bianka met hem mee om bij zijn tante naar de televisie te kijken. Die tante woont een paar straten verder. Maar op zaterdag kan het niet, want dan gaat Ronnie altijd naar de club in het buurthuis.

Het buurthuis is aan het andere eind van de straat. Lang geleden is het een pakhuis geweest, maar het is verbouwd en gezellig ingericht voor de clubkinderen. Ronnie heeft al eens gevraagd, of Bianka ook meeding naar de club, maar zij gaat 's zaterdags altijd met pappa en mamma naar het park.

Jammer, vond Ronnie, want op de club worden altijd heel mooie

verhalen uit de bijbel verteld. Tja, die zou Bianka wel graag willen horen, op school vindt ze het bijbelverhaal ook altijd zo prachtig. Maar ze gaat toch nog liever naar het park. Daar is het zo fijn! Bruun mag ook altijd mee. Bruun kan nog steeds niet zo goed wennen in de stad, hij zit meestal maar stilletjes in zijn mand. Maar als ze naar het park gaan, heeft zelfs Bruun het naar z'n zin, hij voelt zich daar veel beter dan in de nauwe straten.

Meestal nemen ze wat oud brood mee, voor de eenden. En er zijn altijd veel kleine kindertjes in het park. Soms neemt vader zijn harmonika mee, en als hij erop speelt komen alle kinderen om hem heen staan om te luisteren. Maar Bianka vindt het ook leuk om zo maar wat te spelen met de kleintjes. De kleuters zijn niet bang meer voor dat aardige donkere meisje.

Bianka heeft vandaag iets fijns om aan te denken, want er is een brief gekomen van oom en tante. Oom en tante blijven voorlopig met de woonwagen in Zonneveld en ze hebben geschreven, dat Bianka er in de grote vakantie mag komen logeren. Dat vindt Bianka reuzefijn, want Flippo is met Maxi ook nog steeds in Zonneveld. O, dat zal heerlijk zijn, om weer met Flippo te praten en naar zijn grappen te luisteren. En om Maxi weer over zijn kop te aaien en misschien wel weer eens op hem te rijden. Ja, daar verlangt Bianka nu al naar.

Bruun begint opeens in zijn mand te janken, alsof hij weet, waar Bianka aan denkt. „Stil maar Bruun, brave hond, morgen is het zaterdag en dan mag je mee naar het park.”

Maar die zaterdag is het koud en guur.

„Laten we maar thuisblijven,” zegt mamma.

„Niets daarvan,” zegt pappa. „Het is droog en we gaan de buitenlucht in. Anders zal Bianka nog een bleekneusje worden.”

Bruun blaft vrolijk en daar gaan ze dan. Maar veel is er vandaag niet te beleven in het park. De zon komt niet te voorschijn en er staat een koude wind. Het park is stil en verlaten. Bianka rent en speelt wat met Bruun, maar het begint nog te regenen ook.

„Zullen we ergens in de stad gaan koffiedrinken?” stelt pappa voor.

Maar mamma vindt: „Dat kost allemaal zoveel geld. Laten we maar naar huis gaan. Thuis heb ik ook lekkere koffie en limonade.”

Ze gaan met de tram naar huis, omdat het zo regent. Dat is wel leuk. Bruun is nog nooit in de tram geweest en hij weet gewoon niet wat hem overkomt. Jammer, dat ze er zo gauw uit moeten. Ze zijn zo weer thuis.

Tja, wat zal Bianka nu gaan doen? Als ze haar limonade op heeft, weet ze wat.

„Mag Ronnie bij ons komen?” vraagt ze.

Ja, dat mag best.

Maar als ze Ronnie gaat halen, zegt hij: „Ik moet naar club, in het buurthuis, weet je wel?”

O ja, dat is waar ook. Hè, wat vervelend nou!

„Vandaag kun je wel meegaan,” zegt Ronnie. „Vraag maar gauw aan je moeder of je mag.”

„Kost het geld?” vraagt Bianka, een beetje benauwd. Ze denkt: als het geld kost, mag ik vast niet.

„Nee,” zegt Ronnie, de eerste keer hoeft ze niets te betalen.

Even later zit Bianka al met Ronnie tussen de andere kinderen in het buurthuis.

Kraai roept smalend: „Ronnie heeft z'n zwartkoppie meegebracht!”

Maar Ronnie kijkt hem zó dreigend aan, dat hij al gauw zijn mond houdt.

Alle kinderen worden nu rustig, want er komt een meneer, die een spannend verhaal uit de bijbel gaat vertellen. Van Daniël in de leeuwekuil. Zelfs de rumoerigste kinderen worden er stil van.

Maar later wordt er een leuke film vertoond en dan rollen ze haast van hun stoel van de pret. Het wordt een geweldig tumult.

Bianka vindt het een beetje eng om hier in het donker tussen al

die drukke kinderen te zitten. Ze is blij, dat Ronnie naast haar zit en ze ziet niet eens veel van de film. Als het afgelopen is, dringen de kinderen naar de uitgang, elkaar duwend en aan elkaars kleren trekkend. Bianka is juist vlakbij Kraai terechtgekomen en die weet haar nog gauw een gemene stomp in haar zij te geven. „Au, gemenerd!” roept ze, maar Kraai lacht haar uit. Ze is blij als ze uit dat woelige kinderkluwen gekomen is en veilig buiten staat. Daar is Ronnie ook weer. En het is droog geworden!

„Vond je het leuk?”

„Ja,” zegt ze, een beetje aarzelend.

Een eindje verder staan Kraai en Stekelbassie, met nog een paar andere jongens.

Ze praten nog over de leuke film, die over een paar Italiaanse jongetjes ging.

„Wij gaan in de vakantie met de auto naar Italië,” scheidt Kraai op. Bianka vindt dat niet zo bijzonder, zij is immers al zo vaak in Italië geweest, maar ze merkt dat de anderen Kraai met jaloerse blikken aankijken.

„Met die hoop roest bedoel je,” zegt Rinus quasi onverschillig.

„Mag je wel uitkijke, dat je der niet doorheen zakt!”

Kraai wordt verschrikkelijk kwaad om die opmerking en nu is het weer vechten geblazen. De andere jongens bemoeien zich er ook mee en al gauw is het één groot kluwen armen en benen.

Ronnie en Bianka blijven niet kijken hoe het afloopt. Ze willen samen Bruun gaan uitlaten. Met de hond lopen ze even later naar het landje bij het schoolplein. Hier mag Bruun wel even los lopen. Bianka vertelt, dat ze in de grote vakantie naar Zonneveld mag.

„Ik ga bij een boer werken,” zegt Ronnie. „Later wil ik boer worden. Dan koop ik paarden en koeien.”

„Dan kom ik ook eens op jouw boerderij,” belooft Bianka lachend. Ze praten er nog over als ze al lang weer in de Smalstraat zijn, want ze houden allebei het meest van paarden.

„Ik ging altijd paardrijden in het bos,” zegt Bianka.

Rinus heeft die laatste woorden gehoord.

„Paardrije?” roept hij met een ruziestem. „Wou zij beweren, dat ze kan paardrije?”

„Man, maak toch niet altijd herrie,” zegt Ronnie. „Bianka had het helemaal niet tegen jou.”

„Ze is een vuile opschepster,” schreeuwt Rinus.

De lucht is intussen weer heel donker geworden en plotseling stort er een geweldige plensbui neer. Rinus vlucht naar binnen en Bianka en Ronnie maken ook dat ze gauw met Bruun thuiskomen.

7 Jossie en Gina

„Wat is dat hier toch voor een raar land,” bromt pappa, als hij 's morgens de gordijnen openschuift terwijl de regen tegen de ramen klettert. Bianka heeft een trui en een lange broek aangetrokken. Ze ziet, hoe de takken van de uitgebloeide seringboom buigen onder de zware regenval. Pappa moet vroeg op de fabriek zijn, hij gaat zich vlug scheren.

„Pas nog liepen we te puffen van de hitte en nu is het weer zo koud. Zullen we maar weer naar het zuiden trekken, Bianka?”
Bianka lacht. Ze weet wel, dat pappa er niets van meent. Ze zou hier echt niet meer weg willen. Ze kent nu al zo veel kinderen en op school gaat het zo goed.

Op school merkt ze trouwens niet veel van het slechte weer. De juffrouw is vrolijk en ze spoort de kinderen aan om vandaag eens extra goed hun best te doen. Ze prijst Bianka, omdat het lesje, dat ze thuis gemaakt heeft, er zo keurig uit ziet.

En 's middags regent het niet meer. Na schooltijd, als Bianka thuis aan de tafel zit, probeert ze weer zo mooi te schrijven. Ze weet niet eens, dat de zon achter de wolken vandaan gepiept is. In de smalle straat kan de zon haast niet schijnen, maar dikwijls als Bianka met haar taallesje bezig is, kijkt de zon langs de huizen aan de overkant bij Bianka naar binnen. Ze schijnt dan precies op de muur boven en naast het Spaanse wandkleed. Een klein stukje ook óp het kleed, precies op een geborduurde vogel waarvan de kleuren dan lijken te gloeien in het licht. Bianka zit er op zonnige dagen altijd naar te kijken. Het zonnetje in de kamer, dat vindt ze zo mooi! Dikwijls kijkt ze na ieder zinnetje, dat ze geschreven

heeft, hoe ver de zon al is. Vandaag, nu ze niet wéét dat de zon weer schijnt, voelt ze het opeens en ze kijkt verrast op. Ja, daar is die zonnetover weer op het kleed!

Nu een zinnetje overschrijven en dan weer kijken. Het puntje van Bianka's tong komt naar buiten, zó doet ze haar best.

O, kijk, de zonnestraal is verder geschoven naar de kant van het raam. Er hangen op het raam nog een paar regendruppels en als de zon daar op schijnt, ziet Bianka er opeens een heleboel schitterende kleuren in! Rood en geel en groen en paars! Wat prachtig is dat!

Hoe is ook al weer dat versje, dat ze op school geleerd heeft? „Al wat mooi en heerlijk is . . .” Bianka kent het niet zo goed meer, maar ze weet wel, wat de juffrouw gezegd heeft: dat alles wat mooi en heerlijk is door de Here God gemaakt is. En er komt een diepe eerbied in Bianka's hart voor de Here. Even nog zit ze dromend te kijken. De zon schuift langs de gordijnen en is dan verdwenen.

Nu schrijft Bianka de laatste regels van haar lesje, langzaam en netjes. Ziezo, klaar! Zou de juffrouw maandag weer zo tevreden zijn?

Nu het niet meer regent, wil Bianka nog wel even buiten spelen. Jossie is er ook.

„Wacht, ik zal jou eens pakken hoor!” zegt Bianka en gillend van pret holt Jossie weg, zo hard als haar kleine beentjes maar kunnen. Natuurlijk wordt ze door Bianka gevangen en omhoog getild en dan begint het spelletje opnieuw. Jossie loopt nu helemaal tot de bakkerswinkel op de hoek. Maar ach, daar valt ze!

Bianka is er vlug bij. Gelukkig heeft haar klein vriendinnetje zich niet erg bezeerd.

„Je bent een flinke meid hoor, je huilt niet eens,” prijst Bianka, terwijl ze Jossie over het blonde haar strijkt.

„Ikke wil taart,” zegt Jossie.

„Ja, lekkere taart hè,” zegt Bianka en ze wijst naar het gebak in de etalage van de bakker.

„Ikke wil taart inne haar!” roept Jossie.

„In je haar?” vraagt Bianka verbaasd. Bianka zou ook best een lekker stuk taart lusten. Maar taart in je háár? Waarom wil Jossie nou taart in d'r haar?

Jossie kijkt helemaal niet naar de lekkere taarten in de winkel.

„Taart met mooie trik!” roept ze, terwijl ze naar Bianka's hoofd wijst.

O, nu begrijpt Bianka het.

„Een staart in je haar, een paardestaart met een mooie strik?”

„Ja, Jossie wil taart inne haar!” roept het kind, blij dat Akka haar nu begrijpt.

„Kom dan maar, kom maar met Akka mee.”

Bianka weet wat! Ze neemt Jossie mee naar huis, want ze heeft thuis nog een mooi rood lintje, wat smaller en korter dan haar eigen haarlint. Ze vraagt aan mamma of ze dat aan Jossie mag geven. Het mag en even later heeft Bianka in Jossies haar een pracht van een paardestaart gekamd, en het lint erom gestrikt.

Wat is die Jossie blij! Ze gaat het gauw aan haar zusje Anja laten zien, die met Gina speelt.

Gina heeft een slordige bos bruin haar en lichtgroene ogen. Ze draagt kousen, die wel eens wit geweest zullen zijn. Bianka ziet, dat er grote gaten in zitten.

Zodra Gina Bianka ziet, vraagt ze: „Bianka, ga je nu met mij mee naar huis, dan mag je mijn poppenhuis zien.”

Ze is erg teleurgesteld, als Bianka het niet doet.

Bianka gaat naar binnen, ze heeft beloofd, dat ze voor mamma brood zou halen. En Anja gaat met Jossie naar boven, om aan haar moeder te laten zien, hoe mooi het zusje is. Dan loopt Gina weg.

Als Bianka de deur uitkomt met het geld voor het brood, kijkt ze even verbaasd rond. Staat Gina haar niet op te wachten? Dat

mag in de krant! Bianka kan de laatste tijd bijna geen stap buiten de deur doen, of Gina loopt haar voor de voeten. Die vervelende zeurkous wil maar steeds, dat Bianka met haar mee naar huis gaat, om naar haar poppenhuis te kijken. Maar Bianka geeft niet om poppen en ze is helemaal niet nieuwsgierig naar het poppenhuis van Gina.

Ze zal toch maar eens meegaan, want ze wordt haast naar van het gezanik. Als Bianka Bruun gaat uitlaten, staat Gina haar bijna altijd op te wachten. Als Bianka voor mamma de melkman moet helpen, staat Gina op de stoep. Als Bianka boodschappen moet doen, loopt Gina met haar mee. Als Bianka buiten wil spelen, is Gina daar al weer en zeurt: „Ga nou met mij mee, naar mijn poppenhuis kijken.” Daarom is Bianka nu zo verwonderd, dat Gina er niet staat. Maar daar, aan de overkant, zit Jossie al weer op het stoeprandje tussen andere ukkepukken, die haar rode lintje bewonderen.

„Jossie, wil je met me mee naar de bakker?”

Ja, Jossie staat meteen op. Met Bianka naar de bakker, dat wil de kleine puk altijd wel. Vrolijk babbelend huppelt ze mee. Bianka kan niet alles van het kindergebrabbel verstaan. Ze weet niet, waarom Jossie zo gek op haar is, maar Jossies broertjes en zusjes kijken niet veel naar haar om en het kind vindt het heerlijk om met het grote buurmeisje mee te mogen.

In de winkel is het druk. Bianka moet lang op haar beurt wachten. De moeder van Kraai staat er ook, met krulspelden in haar haar. Raar staat dat. Jossie staat geen moment stil. En als Bianka eindelijk geholpen wordt, gebeurt het: plotseling komt er nattigheid op Jossies sokjes en schoentjes en daar ligt zo maar een plasje op de grond. Schuld bewust kijkt de kleine meid naar beneden.

De mensen beginnen te lachen, maar Bianka wordt vuurrood, ze betaalt gauw haar brood en trekt Jossie mee, weg!

„Breng haar maar gauw naar huis!” roept de moeder van Kraai. Bianka denkt: ik durf voorlopig niet meer bij de bakker te komen.

Als ze bij huis komt, ziet ze Anja en Gina weer. Bianka vertelt, wat er gebeurt is en Anja begint tegen haar zusje te schelden: „Viezerik, wat hebbie nou weer gedaan?”

Ach, dat vindt Bianka toch wel zielig. Jossie is immers nog zo klein. Jossie wil weglopen, maar Anja pakt haar resoluut beet en gaat voor de tweede keer met haar naar boven.

„Ga je nou mee naar mijn poppenhuis kijken?” vraagt Gina.

Bianka zucht. Ze zal het maar doen, anders blijft Gina zaniken.

„Goed dan, even het brood binnen brengen.”

Gina moet lang wachten, want Bianka vertelt ook mamma het hele verhaal. Mamma moet erom lachen. Ze vindt het niet zo erg.

„Daar kon jij toch niets aan doen, Bianka.”

Nee, dat is wel zo, maar Bianka vindt het toch vreselijk gek, hoor!

Gina tikt tegen het raam. „Bianka, kom je nou?”

Bianka gaat dan maar. Anja is niet meer met Jossie naar buiten gekomen.

Gina belt aan bij een vervelozе deur en even later wordt die opengetrokken. Ze gaan de kale trap op en komen in de huiskamer.

„Moe, hier is Bianka nou!” roept Gina triomfantelijk.

Haar moeder is een dikke vrouw, met een blozend gezicht. Op een morsig vloerkleed kruipt een mollige baby rond.

Gina ziet wel, dat Bianka de baby leuk vindt.

„Je mag hem wel optillen, hoor,” zegt ze.

Bianka doet het en de baby, die niet erg fris ruikt, kraait van plezier. Wat is dat kind zwaar! Bianka zet hem maar gauw weer neer. Dat vindt hij ook al weer goed.

„Ik ga mijn poppenhuis aan Bianka laten zien,” zegt Gina tegen haar moeder. Dan stommelen ze samen nog eën trap op, naar Gina's kamertje. Daar staat het poppenhuis en Gina toont vol trots alle popjes en meubeltjes.

Bianka vindt het wel leuk. Maar opeens ziet ze iets, op een plankje boven Gina's bed, dat ze veel mooier vindt, dan het hele poppenhuis.

„Hoe kom je daar aan?” Ze wijst naar een beeldje, dat een paardje voorstelt.

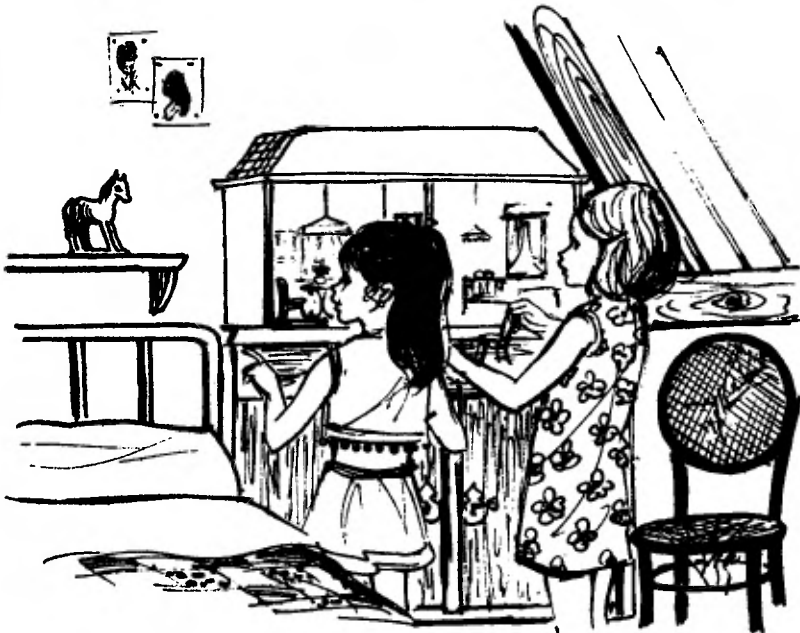
„O, dat heb ik van mijn zus gekregen.”

„Mag ik het even vasthouden?”

Gina geeft het haar, en bewonderend betast Bianka het stenen paardje, dat zo veel op Maxi lijkt. Ze vertelt Gina van Zonneveld en van Flippo en van Maxi. Maar Gina luistert maar half, zij wil met Bianka met het poppenhuis spelen. Dat doet Bianka dan maar. Ze vindt Gina eigenlijk niet zo aardig, maar dat paardje, dat paardje vindt ze toch zó mooi! Elke keer moet ze ernaar kijken. Als ze tegen etenstijd thuiskomt vraagt mamma: „Was het een mooi poppenhuis?” Maar Bianka vertelt eerst van het paardje.

„Zó mooi, mammá, ik wou, dat ik ook zo'n paardje had.”

„Je kunt nou eenmaal niet altijd alles hebben, wat je bij een ander ziet, Bianka.”

8 De brand

Het is zomer geworden en het is 's avonds erg lang licht. Vandaag heeft Bianka na het eten nog wat met pappa en Bruun gewandeld. Nu komen ze weer de Smalstraat in en daar is, zoals gewoonlijk, nogal wat rumoer. Bassie hangt gevaarlijk ver uit het raam en hij roept iets naar de kinderen, die beneden op straat spelen. Maar de kinderen maken zo'n herrie dat ze hem niet horen. Het lijkt wel, of Bruun ook weer wat meer pret in zijn leven krijgt. Hij gaat eindelijk een beetje wennen in de grote stad. Vrolijk blaffend springt hij om Bianka en pappa heen.

Juist als ze naar binnen willen gaan, ruikt Bianka iets vreemds. Een sterke brandlucht; pappa ruikt het nu ook en nauwelijks heeft Bianka het gezegd, of ze horen Bassie roepen: „Brand! Brand!”

Ze kijken naar boven. Bassie wijst naar de ramen aan de overkant en schreeuwt nog eens zo hard hij kan: „Brááánd!”

Uit de ramen van het huis van Kraai komen dikke, stinkende rookwolken. Mensen vliegen naar buiten en staan te wijzen en te roepen. Bassie is naar beneden gevlogen en staat nu ook druk gebarend in de straat.

Even staat Bianka nog met pappa buiten, maar als dan met loeiende sirene een brandweerauto de straat in dendert, vlucht ze naar binnen. Met mamma kijkt ze voor het raam.

In minder dan geen tijd staat de hele straat op stelten.

„Opzij jongens!” Wel twaalf mannen in witte pakken springen van de wagen. Een paar gaan het huis in, waarvan de buitendeur wijd openstaat. Boven komt nog steeds dikke, zwarte rook uit de ver opengeschoven ramen en een vreselijke brandlucht trekt langs

de huizen. Bij de brandweerauto dringen kinderen elkaar weg, om er toch maar het dichtst bij te kunnen komen. Er komt nóg een auto de straat in, luid toeterend om de kinderen niet omver te rijden. Uit alle ramen hangen nu vaders en moeders. Sommigen roepen iets naar hun kinderen, maar die kinderen luisteren niet, ze kijken met open monden naar de auto's, die maar net de straat in kunnen.

Dan zijn er opeens ook politiemannen, die de nieuwsgierige kinderen terugdringen.

„Kraai heb het gedaan!” roepen opeens een paar kinderen. „Kraai heb met lucifers gespeeld!”

Zou dat waar zijn? Zou de brand gekomen zijn doordat Koos Kraaieveld onvoorzichtig met lucifers geweest is?

Bianka kijkt angstig de straat in. Ze ziet niet veel meer dan de ruggen van mensen en kinderen, ginds bij de brandweerauto. Maar daar boven, daar komt nog steeds die nare rook uit de ramen. De brandlucht dringt hier ook naar binnen. Zo eng.

„Ik zie geen vlammen, pappá.”

„Nee kind, gelukkig zijn er geen uitslaande vlammen, misschien valt alles nog mee.”

En dan, opeens, ziet Bianca Kraai aankomen, helemaal alleen, weg van de drukte bij de brand. Akelig bleek ziet hij en hij loopt zo raar. Bij Bianca's huis blijft hij staan, hij leunt tegen het raamkozijn en houdt zijn hand tegen zijn mond.

„Hij is niet goed,” zegt mamma, en meteen is ze al bij de voordeur en ze zegt: „Kom jongen, ga maar even mee naar binnen. Ben je zo geschrokken?”

Koos Kraaieveld knikt alleen maar en hij laat zich meenemen naar binnen.

Bianka kijkt raar op. Is dát die opschepper? Is dát die plaaggeest, die altijd alles durft? Er is nu niets meer van zijn branie over. Hij ploft op een stoel en legt zijn armen slap op de tafel. Krijtwit ziet hij en met angstige ogen kijkt hij naar Bianca's vader.

„Leg je hoofd maar op je armen, jongen, ja, zo. Als je even zo zit, gaat het wel over.”

Pappa haalt een glas water voor hem en terwijl mamma nog eens uit het raam kijkt, zegt ze troostend: „De brand valt geloof ik wel mee hoor, er komt al niet veel rook meer uit de ramen. Ik denk, dat het vuur al geblust is.”

Er komt weer wat kleur op Kraai z'n gezicht.

„Drink maar eens wat,” zegt pappa vriendelijk.

„Zouden ze nu gaan spuiten met die slangen van de brandweerauto?” vraagt Bianka.

Maar pappa denkt van niet. „Deze brand zullen ze wel in huis kunnen blussen, daar hebben ze blusapparaten voor. Hoe is het toch gekomen, Koos?”

Kraai geeft geen antwoord. Hij wordt weer wit en laat zijn hoofd weer op zijn armen vallen.

Bianka kijkt nog eens naar buiten. Ze is een beetje opgelucht, want er komt geen rook meer uit Kraai z'n huis. Er is ginds een ontzettend gedrang van mensen en kinderen, en de politie heeft handen vol werk om ze van de brandweerauto af te houden.

„Koossie heb het gedaan!” roept weer een jochie.

Mamma heeft het nu ook gehoord. Geschrokken draait ze zich om. Ze kijkt naar Kraai, die als een hoopje ellende bij de tafel zit

„Is dat waar, Koos?” vraagt ze zacht. „Kwam het door jou?”

Maar Kraai kijkt niet op en geeft geen antwoord.

Pas als de brandweerauto met de mannen weggereden is en het een beetje rustig in de straat is geworden, durft hij wat te zeggen.

„Is de pelisie ook weg?” vraagt hij met z'n schorre stem.

Ja, Bianka heeft net ook de politiewagen weg zien rijden.

Langzaam staat Kraai op.

Wat een klein ventje is hij eigenlijk, denkt Bianka verbaasd.

„Ga maar gauw naar huis, misschien kan je nog helpen,” zegt pappa.

Maar dan lijkt Kraai opeens weer de brutale durfal en hij valt uit:
„'k Zal wel wijzer weze! Me vader slaat me kepot as ik naar huis ga. 'k Zal wel uitkijke!”

„Maar jongen, zo erg zal het toch niet zijn? Je moet toch naar huis, waar wou je anders naar toe gaan? Het is al zo laat, straks wordt het donker!”

Koos Kraaieveld haalt z'n schouders op en kijkt wanhopig rond, alsof hij hier een schuilplaats zoekt.

„Vertel nu eens rustig, wat er eigenlijk gebeurt is,” zegt pappa, terwijl hij hem weer op de stoel duwt.

En dan begint Koos Kraaieveld, die brutale Kraai, zo maar te huilen. Hij is helemaal niet gewend, dat iemand vriendelijk tegen hem is en daardoor komen de tranen opeens los. Hij slaat snik-kend zijn handen voor zijn gezicht. Verlegen kijkt Bianka van de huilende jongen naar haar moeder. Is me dát wat, een huilende Kraai!

Als hij wat bedaard is, vertelt hij hortend en stotend het hele verhaal. Hoe hij in de keuken gespeeld had met een doosje lucifers, dat op de tafel lag, en dat ineens het tafelkleedje in brand was gevlogen. Hij had het op de grond gegooid, maar daar lag juist een hoop wasgoed en dat ging ook branden. Toen Kraai probeerde het uit te trappen, had hij z'n voet gebrand en toen waren de keukengordijnen ook nog in brand gevlogen. Toen was hij de trap af gestrompeld. Iemand heeft de brandweer gewaarschuwd, maar Kraai is, misselijk van schrik en pijn, hinkend weggegaan.

„En waren je vader en moeder wel thuis?”

„Ja, die zaten in de kamer.”

„Waarom heb je ze dan niet gauw geroepen?”

Er komt weer een angstige blik in Kraai z'n ogen. De jongen, die op straat zo'n durfal is, blijkt thuis vreselijk bang voor straf te zijn.

„Laat me die zere voet eens zien,” zegt pappa.

Kraai schopt zijn veel te grote schoen uit. Sokken heeft hij niet

aan. Er is een grote, rode plek op zijn enkel. Mamma doet er een verband met zalf om en Kraai kijkt haar dankbaar aan. Maar dan zegt pappa resoluut: „En nu naar huis, jò. Ik zal je wel even brengen, dan valt het vast wel mee.”

Daar gaan ze dan. Kraai loopt nog een beetje hinkend en bij de stoep van zijn huis aarzelt hij, alsof hij er liever vandoor zou gaan. Maar de deur staat open en Bianka's vader dringt hem naar binnen. Hij gaat achter de jongen aan, de rokerige trap op.

Pappa blijft lang weg. Bianka ligt al lang in bed, als ze hem thuis hoort komen. Pappa komt haar nog even vertellen, hoe het is afgelopen. Er is wel wat brandschade, maar Kraai z'n ouders zijn tegen brand verzekerd. Pappa heeft nog even meegeholpen met het opruimen, want er viel nog heel wat te doen. Zo vergaten ze de boosdoener, die stiekem naar zijn bed piepte. Maar pappa heeft later nog wel even met Koos z'n vader gepraat en die zou zijn ondeugende zoon geen al te erge straf geven.

Gelukkig maar, vindt Bianka, want al is Kraai een plaaggeest, ze had nu toch wel erg met hem te doen.

„Nu gauw gaan slapen, jongedame, want het is al verschrikkelijk laat.”

„Ja papà.”

Bianka is toch nog niet zo heel gauw in slaap. Het is ook zo'n spannende avond geweest. En het lijkt wel, of ze nu nog brandlucht ruikt. Maar eindelijk dommelt ze in en dan slaapt ze als een roos.

9 De bezemwedstrijd

Na de brand heeft Bianka geen last meer van Kraai en Bassie. Ze gaat het steeds leuker vinden, om zo nu en dan op straat te spelen. Rinus roept nog wel eens een scheldwoord, maar als hij Bianka echt wil sarren, dan nemen Kraai en Stekelbassie het voor haar op. En Ronnie is er altijd ook nog! Met zo veel beschermers om zich heen hoeft Bianka niet meer bang te zijn voor plagerijen.

Soms neemt ze haar mondharmoonika mee naar buiten en vol bewondering luisteren de kinderen dan toe. Wat kan die Bianka dat goed! Alle bekende vrolijke wijsjes kan ze spelen.

Bianka vindt het nu ook wel leuk, om met hun spelletjes mee te doen. Alleen als ze iets willen, dat echt gemeen is, dan hoeven ze op Bianka niet te rekenen. Op een keer heeft Rinus een kat stijf vastgebonden aan een oude, roestige fiets. Als Bianka dát ziet, wordt ze toch zo kwaad! Met fonkelende ogen roept ze: „Maak je gauw dat beest los! Lafaard! Jij moet zelf eens vastgebonden worden!”

Rinus, die anders niet op zijn mondje gevallen is, weet nu niet veel te zeggen. Hij haalt zijn schouders op en staat stom te kijken, hoe die kat zich aan alle kanten bezeert bij zijn pogingen om los te komen. Maar Bianka haalt thuis vlug een mes en snijdt zelf het touw door. Rinus belet het haar niet. Zou hij bang zijn, dat de kinderen hem nu zullen pakken en vastbinden? Als het arme beest bloedend wegvliegt, zegt de plaaggeest: „Zeg, zigeunermadam, waar bemoei jij je eigenlijk mee? Die kat is toch niet van jou?” Bianka wordt vuurrood van boosheid. Ze balt haar vuisten op haar rug en ze roept: „Gemene valserd! Je bent geméén hoor, gemeen!” Tranen van woede springen in haar ogen en opeens draait ze zich om en holt naar huis.

De anderen kijken haar beduusd na. Gunst, wat is die Bianka nijdig. En dat om een kat . . . Maar Kraai raapt Bianka's mes op en brengt het bij haar terug.

Toch heeft Bianka dikwijls wel echt pret op straat. Gina is niet meer zo'n zeur nu Bianka haar poppenhuis eindelijk gezien heeft. Ze is eigenlijk best aardig en Anja ook. Anja is veel aardiger geworden nadat Bianka dat mooie rode lintje aan Jossie heeft gegeven. Anja kamt het haar van het zusje de laatste tijd trouw in een paardestaartje en ze strikt elke dag het rode lintje er om heen.

Bianka kan nu steltlopen als de beste en met de broertjes van Anja kan ze het ook wel vinden. Soms hebben ze een fikse ruzie met elkaar, maar dat duurt nooit lang.

Ook gaat Bianka weer een keer mee naar de club in het buurthuis. Er zou iets bijzonders gaan gebeuren, heeft Ronnie gezegd. Maar de kinderen weten geen van alle wat dat dan wel zal zijn. Nu, Bianka wil wel graag mee.

Pappa is aan het schilderen, dus ze gaan vandaag toch niet naar het park.

Die aardige meneer van de club vertelt eerst weer een bijbelverhaal. Een kort verhaal deze keer. Bianka vindt het jammer, dat het al zo gauw uit is.

Daarna zullen de kinderen horen, wat er vandaag voor bijzonders gaat gebeuren. Maar de lawaaischoppers van de straat vinden, dat ze al erg lang stil geweest zijn en ze maken zo'n drukte, dat niemand meneer kan verstaan. Die klapt hard in zijn handen en roept, dat het ook achteraan stil moet zijn.

Eindelijk luisteren ze allemaal.

Ze krijgen te horen, dat er straks, om drie uur, een bezemwedstrijd gehouden zal worden!

De reinigingsdienst van de stad zal bij het clubhuis bezems uitdelen aan alle kinderen van de buurt en het gaat erom, je eigen straat zo schoon mogelijk te bezemen. Er zal een jury komen kijken en die zal woensdag de uitslag bekend maken. De straat, die de.

hoofdprijs wint, zal versierd worden met vier mooie plantenbakken.

„Hoi! Hoi!” roepen de kinderen.

„Kunnen jullie wel bezemen?”

„Ja! Ja!”

Even later staan alle kinderen bij het begin van hun eigen straat. Daar staan de mannen van de reinigingsdienst hun al met de schoonmaakwagens te wachten.

Het zijn motorwagentjes op drie wielen, met rode strepen op de achterkant. Er staan emmers in en er zijn bezemhouders aan. De bezems steken er met hun dikke pruiken hoog boven uit. Twee soorten zijn er, nylonbezems en takkenbezems.

De mannen vertellen aan de kinderen hoe ze moeten werken en dan worden de bezems en emmers uitgedeeld. Ook veegblikken zijn er, met een lange steel er aan.

„Zo gauw mogelijk ermee de straat in en aan de slag!”

Bianka en Ronnie zijn al bezig, ze hebben ieder een grote nylon-bezem. Dat werkt zo fijn, ze laten geen propje of stokje achter. Keurig schoon wordt alles.

Anja en Bassie staan een beetje te tobben. Anja moppert tegen Bianka omdat ze geen goede bezem heeft.

„Kom hier,” zegt Bianka grootmoedig. „Kom, laten we dan maar ruilen, dan krijg jij deze wel.”

Anja is blij, en Bianka redt zich wel met die minder stevige bezem. Kraai en Gina zijn aan de overkant aan het vegen, alsof hun leven er van af hangt. Sommige kinderen moeten het bij elkaar gebezemde vuil opscheppen en in emmers gooien.

„Zoete kindertjes zijn jullie!” roept Rinus uit het raam. Hij is niet op de club en kijkt spottend naar al dat gedoe. Maar diep in zijn hart is hij een beetje jaloers, want het is toch wel erg leuk om zo met z'n allen een groot karwei te doen.

Hier en daar hangen moeders ver uit de ramen om hun kinderen aan te moedigen.

„Hup Bertus, bezemen jò, zet em op!”

„Kijk eens, Gina, daár ligt nog een hoop papierrommel!”

De grote broer van Stekelbassie, die met die krullen, roept: „De slang d'r op zetten, jongens!” Ja, als het weer zo warm was, dan konden ze de straat lekker schoonspuiten met water, maar dat is nu niet de bedoeling.

De wagentjes komen langsrijden. Kleuters hollen joelend mee, ook Jossie.

„Niet in de weg lopen!”

Er wordt gewerkt, dat de stukken eraf vliegen. Volle emmers worden door de kinderen in het wagentje geladen. Als het tijd is om de bezems in te leveren, is de Smalstraat zo schoon als ze nog nooit geweest is. En de kinderen zijn wéér aan het vegen, maar nu vegen ze met hun handen het zweet van hun voorhoofd. Er ligt werkelijk niet het kleinste snippertje of vuiltje meer op de straatstenen.

Bij het buurthuis zijn ook van de andere straten de wagentjes en kinderen al teruggekomen.

En dan is er een verrassing. Alle kinderen mogen weer binnenkomen en krijgen limonade met een rietje. Dát smaakt even lekker als je zo warm en zo moe bent! Intussen worden de straten door de jury gecontroleerd. Een kwartiertje later krijgen de kinderen de uitslag te horen en wat denk je? Ja hoor, de Smalstraat heeft gewonnen!

Even lijkt het, alsof het buurthuis zal instorten, zó hard wordt er gejuicht door de Smalstratertjes. De kinderen van de andere straten kijken wel even sip. Maar nu komt er een meneer met drie poppen en drie grote speelgoedauto's. Die gaat hij verloten, omdat alle kinderen zo goed hun best hebben gedaan. Nu, dat is ook leuk! Er gaat heel wat tijd mee heen, maar eindelijk zijn toch zes kinderen dolgelukkig gemaakt. Bianka kent de winnaars niet, het zijn kinderen uit andere straten.

Maar zij hebben toch de mooiste prijs gewonnen, vier bakken met mooie planten en bloemen zullen de volgende week in de Smalstraat geplaatst worden. Bovendien zal er dan 's avonds een feest voor de winnaars gehouden worden en dan mogen de ouders en de broertjes en zusjes ook meekomen. Als ze blij naar hun eigen straat terug gaan, lopen ze allemaal te zingen, heel hard: „Wij hebben de eerste prijs gewonnen, hiep hiep hoera! hiep hiep hoera!” Dat is een vrolijke optocht in die schone straat!

10 Bruun

Op een middag is er iets ergs gebeurd. Het is vrijdag en als Bianka met Ronnie uit school komt, vindt ze het al vreemd, dat Bruun niet blij blaffend tegen haar opspringt, zoals hij anders altijd doet:

„Waar is Bruun, mammá?”

„Maar kind, ben je Bruun dan niet tegen gekomen? Toen ik zo pas de melkman geholpen had, was hij weg en ik dacht, dat hij jullie misschien tegemoet gegaan was.”

„Nee mammá, ik heb Bruun niet gezien. Maar ik zal hem even gaan zoeken.” Jaja, even zoeken denkt Bianka. Maar na heel lang zoeken, heeft ze Bruun nog steeds niet gevonden.

Waar zit dat beest? Aan alle kinderen heeft Bianka al gevraagd:

„Heb je Bruun gezien?” Nee, niemand weet waar Bruun is.

Ronnie helpt ook zoeken. Ze lopen een heel blok om en kijken ook in alle andere straten. Geen Bruun.

Pappa komt thuis. Ook hij gaat er die avond op uit om Bruun te zoeken. Ook hij komt zonder Bruun thuis.

„Ga nu maar naar bed, Bianka, ik heb bij de politie opgegeven, dat Bruun weg is, hij wordt vast wel gevonden, of misschien komt hij morgen uit zichzelf terug.”

Bianka is er niet gerust op en ze ligt nog lang te woelen, eer ze eindelijk in slaap valt.

Ook de volgende dag wordt de hond niet gevonden. Na schooltijd rent Bianka met Ronnie naar huis en ze hoopt dat Bruun er weer zal zijn. Maar nee hoor.

Wat erg. Juist nu alles zo prettig begint te worden, heeft Bianka dit verdriet om Bruun.

Ze moet haar taallesje nog maken, maar ze zit er een beetje mee te knoeien. Ze kan er haar gedachten niet bij houden. Elke keer moet ze weer een woordje over doen, omdat het fout is. Met een zucht klapt ze een poos later haar boek en schrijft dicht.

Ze gaat naar buiten. Het is koud, maar toch zijn bijna alle kinderen er. Als ze horen, dat Bianka's hond nog steeds weg is, willen er wel een paar meegaan met Bianka om nog eens te zoeken. Maar alweer is Bruun nergens te vinden.

In deze buurt van de stad gaan de kinderen allemaal laat naar bed. Zelfs de kleintjes spelen 's avonds nog lang buiten. In het kamp in Zonneveld, waar Bianka lang in de woonwagen gewoond heeft, was dat ook zo. Daar heeft Bianka dikwijls gemopperd, omdat zij wel op tijd naar bed moest.

Pappa en mamma waren daar niet van af te brengen. Ze vonden altijd, dat Bianka vroeg moest gaan slapen. En hier, in de stad, is het weer net zo, vooral nu Bianka op school gaat.

Maar vandaag laat mamma Bianka nog maar wat opblijven, omdat ze weet, dat Bianka toch niet goed kan slapen nu Bruun weg is. Dan ligt ze maar te draaien en zich bezorgd te maken over de hond.

„Ga nog wat buiten spelen,“ zegt mamma.

Bianka wil niet.

Verdrietig zit ze voor het raam en ze kijkt naar de andere kinderen.

Bassie heeft een oude fietsband gevonden, nou, dat is leuk. De kinderen gooien er mee en vechten er om. Maar dan vliegt opeens met een grote boog de fietsband door de lucht en blijft boven in een lantaarnpaal hangen. Rinus wil in de paal klimmen, maar hij glijdt weer naar beneden. Bianka rent nu naar buiten. Voordat Rinus een tweede poging kan wagen, heeft Bianka hem al weggeduwd en hup! Ze klimt als een aapje naar boven.

Héél hoog is die paal en helemaal bovenin hangt de band. Maar daar heeft Bianka hem al en gooit hem naar beneden. De kinderen

vangen hem juichend op. O, ze vinden het geweldig van Bianka dat ze zo klimmen kan.

Daar komt Gina aanlopen.

„Hé, jongens, moet je kijken!” roept ze. Ze heeft één stuk uit een krant gescheurd. Het is een foto van een omgevalen wagen en een berichtje over tweeduizend liter groene zeep, die op de straat terecht is gekomen, toen de tonnen waarin die zeep zat, van die auto vielen. Zal dat even een gladde en schone boel geweest zijn!
„Van die straat hadden we het nooit kunnen winnen, zeg!” lacht Bianka.

„Waar is Ronnie?” vraagt Gina.

Zè is zo gewend, dat Ronnie en Bianka altijd samen zijn.

„Thuis zeker,” zegt Bianka. „Ik heb hem niet gezien hoor. Hij speelt 's avonds haast nooit buiten.”

Maar de volgende ochtend komt Ronnie niet, zoals gewoonlijk, Bianka halen om naar school te gaan. Wat is ze nu al laat! Ronnie is vast al lang weg!

Bianka komt nog net op tijd op school. Ze let slecht op en krijgt een standje van de juffrouw. Ze rent na schooltijd naar huis, om te kijken of Bruun soms is teruggekomen. Als hij er nu eens wás! Maar nee hoor. Met lange tanden eet Bianka haar boterham.

„Schiet eens op, Bianka,” zegt mamma. „Het is al haast weer schooltijd.”

Ja, dan gaat ze maar weer naar school.

Ronnie ziet ze niet. Het lijkt wel, of hij niet meer met haar naar school wil gaan. Nou, ook al goed, dan gaat ze wel alleen.

Het heeft weer eens geregend, en overal liggen plassen. Als Bianka een hoek om gaat, richt opeens Rinus een speelgoedpistool recht op haar gezicht.

„Kinderachtig,” vindt Bianka, maar nauwelijks heeft ze dat gezegd, of plens, een grote straal water gutst midden in haar gezicht. En Rinus bukt lachend bij een diepe regenplas, om zijn waterpistool opnieuw te vullen met regenwater

Bianka proest en hoest en rilt. Boeh, wat koud!
Maar ze wil zich niet laten kennen: „Lekker fris hoor!” roept ze.
Dan holt ze hard naar school.
Het gaat in de klas wat beter dan vanochtend. Onder het lezen doet Bianka haar uiterste best, om goed bij te wijzen, want ze wil niet wéér een standje krijgen.
Als ze uit school komt, wacht ze nog even op Ronnie, dat is ze zo gewend. Maar ze ziet hem weer niet. Wat raar, zou hij al naar huis gegaan zijn? Zou hij soms gisteren gezien hebben, dat ze in die paal geklommen is en haar een aanstelster vinden? Bianka schudt haar paardestaart naar achteren en loopt een beetje boos alleen naar huis. Ze moet toch zeker zelf weten, wat voor spelletjes ze doet!
Jossie zit op de stoep.
„Ga eens opzij, Jossie, dan kan ik naar binnen.”
„Is Buun al tug?” vraagt Jossie met haar hoofdje schuin. Ze heeft nu elke dag het rode lintje om haar paardestaartje.
„Nee, nog niet.”
„Zal Jossie Buun zoeken, met Akka?”
Bianka vindt het lief van Jossie, maar ze zegt: „Nee Jossie, ik weet echt niet meer, waar ik nog zou moeten zoeken.”
Anders gaat Bianka na schooltijd altijd direct Bruun uitlaten, maar nu praat ze nog wat met Jossie.
„Bassie en Bettus zijn butale vleugels,” zegt Jossie.
Het komt er zo eigenwijs uit, dat Bianka in de lach schiet.
„Wat zeg je nou? Je bedoelt zeker: brutale vlegels?”
„Ja,” knikt Jossie, „dat zegt moe, butale vleugels!”
„Wat hebben ze dan uitgespookt?”
Jossie vertelt in haar krom taaltje, dat haar broertjes geen boodschappen wilden doen.
Maar opeens komen de „brutale vleugels” van de trap afdenderen. Holderdeholder, wat klinkt dat hard op die trap! Ze lopen Jossie bijna ondersteboven en Bianka schrikt zich naar!

Jossie blijft rustig. Ze is wel gewend aan de drukte van haar familie. Bertus en Bassie hollen over de straat, schoppend tegen een leeg groenteblik, dat bij de stoeprand ligt. Het is een oorverdovend lawaai! Maar de boodschappentas hebben ze bij zich. Ze gaan nu zeker toch de boodschappen doen. Wat is het toch een stelletje wildemannen! De ondeugd straalt hun ogen uit.

De volgende avonden gaat Bianka toch maar buiten spelen, anders denkt ze weer aan Bruun. En Bianka wil helemaal niet meer aan Bruun denken.

Daarom doet ze nu buiten druk mee, ook met de wildste spelletjes. Dan vergeet ze haar verdriet om de hond.

Kraai, die een veel te grote broek aanheeft, die met een riem zit vastgesjord, tovert deze keer uit een van zijn zakken een bal tevoorschijn.

„Hoe kom je daar aan?” roept Rinus.

„Gevonden!” roept Kraai. „Balletje trappen, jongens!”

Het is niet zo'n grote bal, maar toch kun je er fijn tegen trappen. Bianka doet ook mee, al weet ze best, dat balletje trappen in de straat verboden is. Een keer bonst de bal hard tegen een ruit. Binnen steekt een oude man dreigend zijn vuist omhoog. Bianka schrikt er van! Maar de andere kinderen trekken er zich niets van aan.

„Hup Bianka!” roept Gina.

Maar juist als ze de bal naar Kraai geschopt heeft, die bij de bakkerswinkel staat, komt er een agent op de fiets de hoek om.

De politie rijdt in de stad meestal in witte auto's rond, maar in deze buurten, met zijn smalle straten en massa's kwajongens, rijden ook nog agenten op de fiets.

Het is de dikke. Die dikke is altijd gemeen. Andere agenten pakken meestal de bal af. Je mag nu eenmaal niet balletje trappen in de straat. Daar zijn al heel wat ruiten mee gesneuveld. Later mogen de jongens dan op 't politiebureau de bal terughalen. Ze krij-

gen wel een uitbrander, maar hun bal hebben ze terug. Maar deze agent, die dikke, die is gemeen, die heeft een keer een afgepakte bal zo maar met zijn mes aan stukken gesneden.

Nou zal je 't hebben, denken de kinderen, als ze hem zien komen.

Maar vandaag krijgt die dikke geen kans.

Hij stapt van zijn fiets en roept de kinderen bij zich. Ook Kraai.

„Een bal?” zegt Kraai met een onnozel gezicht. „Een bal? Ik heb geen bal agent, heus niet.”

Waar heeft Kraai nou zo gauw die bal gelaten? Kraai moet z'n zakken omkeren. De agent kijkt en zoekt, maar geen van de kinderen heeft een bal. Met een nijdig gezicht rijdt de dikke agent door. Hij voelt wel, dat hij beetgenomen is, maar hij weet niet hoe.

Kraai staat weer bij de bakkerswinkel, die vanavond geopend is, en hij maakt een lange neus tegen de rug van de agent. Zodra die verdwenen is, vragen de anderen nieuwsgierig waar Kraai de bal gelaten heeft.

„Naar binnen gegooid,” grijnst Kraai.

De andere kinderen zien hem de winkel instappen, waar hij brutaalweg vraagt: „Mag ik effe me balletje pakken, juffrouw, dat is hier naar binnen gerold.”

„Ga je gang maar,” knikt de verkoopster, die het druk heeft met haar klanten.

Triomfantelijk komt Kraai met de bal naar buiten.

„Hoi, hoi!” schreeuwen ze allemaal en ze willen er weer mee gaan spelen.

Maar Kraai is wel wijzer. In een van zijn grote broekzakken kan hij de bal wel kwijt en hij haalt hem niet meer te voorschijn.

Anja heeft opeens een touw en de jongens komen er op af; met een touw kun je ook leuke dingen doen!

„Hoogspringen!” roept Stekelbassie. „Om de beurt!”

Ze staan al in de rij. Gina houdt het ene eind van het touw vast, het andere eind is om een paal geslagen. En met veel lawaai en ge-

schreeuw proberen ze uit te vinden, wie het hoogste springen kan. Een fietser moet afstappen, omdat met het touw de hele straat is afgezet. Maar veel verkeer is er niet en als ze hem hebben doorge- laten, gaan ze luidruchtig door met hun spel.

Rinus moet nu vasthouden. Anja en Bianka zijn de laatsten, die nog springen moeten. Anja heeft lange benen en springt behoor- lijk hoog. Toch geloven de meeste kinderen, dat Bianka het nog van haar zal winnen.

Maar Rinus, die niet kan uitstaan dat Bianka alles zo goed kan, geeft bijna onmerkbaar het touw een rukje omhoog en Bianka, daarop niet bedacht, springt er tegen aan.

„Anja heeft gewonnen!” roept Rinus gauw. Ook de anderen roe- pen Anja als winnares uit.

Maar dan klinkt uit het raam de stem van Ronnie: „Dat was ge- meen, Rinus trok aan het touw!” Ronnie heeft voor het open raam alles gezien.

„Liegbeest, waar bemoei je je mee?” roept Rinus kwaad. „Je meissie moest het zeker winnen. Haha, die slappe goser kan niet hebben, dat z'n grietje het niet gewonnen heeft!”

De andere kinderen roepen en schreeuwen weer allemaal door elkaar. Anja gilt boven alles uit: „Kom jij zelf dan maar het touw vasthouden, als je denkt dat je het beter kan!”

„Goed!” roept Ronnie. „En dan óver springen met Bianka.”

Bianka heeft naar boven gekeken, verbaasd eerst, en toen kwaad. Ronnie hoeft nou ineens niet weer aardig te doen, denkt ze, en ik spring toch niet over.

Ongemerkt maakt ze zich los uit het joelerige troepje kinderen en ze loopt naar haar eigen huisdeur. Net komt Ronnie door de an- dere deur naar buiten.

„Kom op, Bianka, ik weet zeker, dat jij hoger springt dan Anja.” Maar dan bijt Bianka hem fel nijdig toe: „Je hoeft je niet meer met mij te bemoeien, hoor! Je wou toch zeker ook niet meer met me naar school. Ga dan nou ook maar weg . . .”

Ze wil nog een lelijk scheldwoord zeggen, maar als ze ziet hoe verbaasd Ronnie is en hoe bleek zijn gezicht is geworden, blijft dat scheldwoord op haar tong steken.

De anderen kijken niet naar Ronnie en Bianka, ze zitten nu achter Rinus aan, die het touw van Anja heeft afgepakt.

Bianka's kwaadheid komt toch weer boven en ze zegt spinnijdig: „Je wou zeker niet meer met zo'n wilde zigeunermeid praten.” „Kalm toch, Bianka. Hoe kom je er bij zulke onzin te kletsen?” zegt Ronnie. „Je hoeft echt niet zo kwaad tegen me uit te vallen. Ik kon beter boos op jou zijn, omdat je niet bij me kwam, toen ik ziek was.”

„Ben je ziek geweest?” Verslagen kijkt Bianka naar zijn bleke gezicht. „Ben je ziek geweest?” vraagt ze nog eens. „En vind je me dan toch nog wel aardig?”

„Natuurlijk meid Zeur niet. Kom mee, je moet springen!”

De hele club is net weer terug met het touw en Bianka, of ze wil of niet, moet er weer met Anja overheen springen. Nu houdt Ronnie het touw vast. Eerst Bianka!

Ze haalt het!

Nu is Anja aan de beurt. Vol spanning kijken ze allemaal toe en Rinus houdt Ronnie goed in de gaten. Hoera! Anja heeft het óók gehaald!

Dan moet het touw nog iets hoger.

Weer springt Bianka er met gemak over heen.

Anja neemt een flinke aanloop, maar nee, dit is voor haar te hoog. Eén keer mag ze het nog proberen. Zou ze het tóch nog winnen? Nee, weer springt Anja tegen het touw. Nu hebben ze allemaal gezien, dat Bianka het echt gewonnen heeft. Hiep hoi! Bianka is kampioen!

Anja kan gelukkig wel tegen haar verlies. Ze juicht met de anderen Bianka toe.

Maar dan wordt Bianka naar binnen geroepen.

Fijn, dat Ronnie niet boos is, denkt ze als ze in bed ligt. Dat ze

nou toch helemaal niet wist, dat hij ziek was. Maar hij is weer beter, gelukkig maar!

Hoe zou die arme Bruun het maken? Zou hij ergens door de stad zwerven? Misschien is hij wel door een auto overreden. Bianka wil er niet aan denken.

Ze kruipt diep onder haar deken en zo valt ze in slaap.

11 Op zoek

Het schoolpleintje is een feestelijk plekje tussen de grauwe, smalle straten. Vooral als de zon op de spelende schoolkinderen schijnt. Vandaag kan Bianka niet met Ronnie naar huis, want hij heeft na schooltijd nog een uur gymnastiek. En nu blijft Bianka nog even op het schoolplein spelen. „Haasje over” doet ze, met de meisjes van haar klas. Fijn gaat het: springen, bokstaan, en weer springen over een hele rits kinderen. Bianka’s paardestaart wappert op en neer en haar rode strik is een klein beetje afgezakt. Haar ogen glinsteren en ze heeft een rode kleur op haar wangen.

Bianka vergeet helemaal, dat ze moeder beloofd heeft, na schooltijd naar de schoenmaker te zullen gaan, om een schoen af te halen. Het geld voor de schoenmaker zit in de zak van haar jack. Die zak heeft een ritssluiting. Gelukkig maar, anders zou het géld al lang, haasje over, uit haar zak gehuppeld zijn.

Bukken en springen, lekker gaat het! Springen maar en dan weer bokstaan! De kinderen vergeten de tijd.

Daar komt meneer Stork, de hoofdonderwijzer, naar buiten.

„Weten jullie wel, dat het al haast vijf uur is? Moeten jullie niet naar huis?”

O, ja, daar hadden ze niet aan gedacht. Bianka ook niet. Verschrikt zegt ze tegen de meisjes: „Ik moet ook nog naar de schoenmaker. Dááág, ik ga weg, hoor.”

Ze holt gauw naar de straat, waar de schoenmaker woont. En dan, als ze daar in die straat komt, gebeurt het! Nét als ze de hoek om komt, ziet ze in de verte Bruun, met z’n gevlekt staartje! Hij zit een klein, zwart hondje achterna.

„Bruun!” roept Bianka hard en blij.

Ze vliegt er op af! Maar de honden rennen nog harder. Ze schieten met luid gekef een zijstraat in.

Bianka holt, hólt . . . Daar is ze al bij die zijstraat. Maar waar zijn de honden gebleven? O, kijk, daar aan de overkant loopt het zwartje, heel rustig nu. Maar Bruun, waar is Bruun? Waar is Bruun nu toch gebleven?

Bianka begrijpt er niets van. Ze loopt de hele straat uit en zoekt overal. En eindelijk ziet ze de hond, maar o, wat verschrikkelijk jammer nou, het is Bruun niet. Het is een hond, die erg op Bruun lijkt en ook een gevlekte staart heeft.

Bianka stampvoet van teleurstelling. Maar nu wil ze Bruun toch vinden.

„Bruun! Bruun!” roept ze weer hard. En ze loopt verder. Steeds verder loopt ze, almaar roepend en zoekend. Ze weet helemaal niet meer, waar ze is, daar let ze niet op.

Bijna komt ze onder een auto, maar luid toeterend weet de chauffeur haar nog net te ontwijken.

Ze loopt straat in, straat uit, met tranen in haar ogen. Ze heeft maar één gedachte: „Bruun! Zou ze Bruun nou echt nooit meer vinden?”

Al lopend is ze opeens op een groot plein gekomen, waar een heleboel gele autobussen staan. O, maar dit is het busstation. Hier is ze geweest toen ze uit Zonneveld kwam.

Bianka krijgt een idee. Als Bruun nou eens naar Zonneveld teruggegaan is? Bianka heeft weleens gelezen, van een hond, die naar zijn oude baasje terugliep, heel ver weg. Het kan toch bést, dat Bruun naar de woonwagen teruggegaan is. O, maar dan wil Bianka hem halen, nu direct! Ze moet het weten, of hij bij oom en tante in Zonneveld is. Ze weet nog precies, met welke bus ze moet en voor Bianka goed heeft nagedacht, zit ze er al in. Ze heeft betaald met het geld, dat voor de schoenmaker was.

Daar gaat de bus al en Bianka denkt: nu zal ik gauw weer bij Bruun zijn. Pas als ze in het dorp komt, waar het eindpunt van

deze bus is, en waar ze moet overstappen, dan pas bedenkt ze, dat ze voor die volgende bus geen geld meer heeft. Wat nu?

Ze stapt uit. Daar staat ze dan. Lopen maar, denkt ze, dat is het enige, wat erop zit.

Maar welke kant moet ze op? Zal ze het aan die meneer vragen, die daar staat? Nee hoor, ze durft het niet. Aarzelend loopt ze door en even later staat ze op een druk kruispunt. Op goed geluk slaat ze linksaf, dat is niet zo'n érg drukke weg. Er staan mooie huizen en als ze een heel eind gelopen heeft, merkt ze, dat ze op een bosweg gekomen is. Hier staan bijna geen huizen meer. Zou dit wel de goede weg zijn naar Zonneveld? Ze is doodmoe geworden en zou best even willen uitrusten. Ze gaat een zijpaadje op, het bos in. Daar zit ze dan, onder de hoge bomen. Het begint te regenen, gelukkig niet hard. Toch voelt Bianka de druppels en ze staat weer op en loopt wat dieper het bos in. De regen ruist op de bomen, maar hier, onder het dichte bladerdak, zit ze droog. Maar als ze een beetje uitgerust is, wil ze vérder, naar Zonneveld, naar Bruun. Ze staat op en wil teruglopen naar de weg. Als ik weer op de weg ben, denkt ze, zal ik wel iemand tegenkomen, en dan zal ik toch maar de weg naar Zonneveld vragen.

Ze loopt door het schemerige bos. Het regent niet meer. Ze ziet, dat het ginds lichter wordt. Is daar de weg? Nee, het is een open plek in het bos. Maar is ze dan wel de goede kant op gegaan, of loopt ze misschien steeds dieper het bos in?

Langzaam loopt ze nog wat verder. En opeens komt ze op een bospaadje, dat ze kent. O ja, ze weet het zeker, hier heeft ze vroeger vaak met Maxi door het bos gereden. Maar dan is ze niet ver meer van het woonwagenkamp! Wat fijn!

Bianka gaat weer harder lopen. Hier en daar springt ze over een paar takken. Ze wijkt van het pad af, want ze weet, dat ze hier dwars door het bos kan en dat ze dan nog vlugger bij het kamp komt.

O, en als Bruun daar dan is, wat zal dat heerlijk zijn. Bianka's voe-

ten vliegen over het mos. Een paar eekhoortjes roetsjen verschrikt de bomen in, maar dat ziet ze niet. Ze duwt een paar krakende takken uit elkaar, want hier staan de bomen heel dicht op elkaar. Verder gaat ze, ja, nu die kant op. Na een poos is ze uit het bos gekomen, ze loopt nu op een weg. Aan deze weg ligt, een eindje verder, het kamp. Bianka ziet de wagens al staan. Paarden grazen in de wei, ook de oude hit van oom en tante. Maar Bianka heeft nu geen tijd, om die te begroeten. Ze kijkt om zich heen, of ze Bruun ziet. Nee, hij is vast binnen. Hijgend staat ze even later bij de zo vertrouwde woonwagen. Groen en wit geschilderd, met zowel voor als achter een klein balkonnetje met een hekje erom. Naast de kleine raampjes zijn grappige, rode luikjes. Dan stormt ze de drie tredjes van het bekende trapje op en ze rukt de deur van het achterkamertje open. Daar zit tante Sjoera, met een breikous.

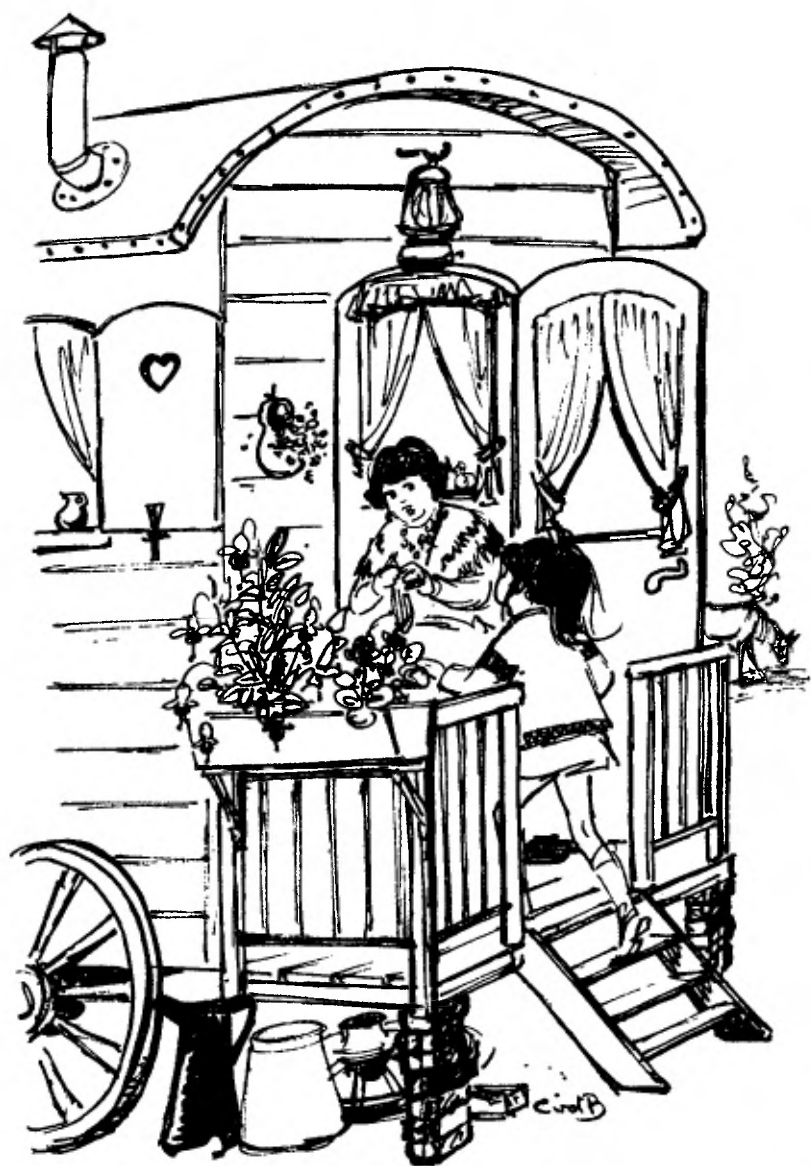
Tante Sjoera heeft net zulk zwart krullend haar als pappa en haar ogen glinsteren vrolijk.

„Bianka, kind, ben jij daar? Je laat me schrikken. Komen je papa en mamma er ook aan? Komen jullie zo maar eens je oude kamp opzoeken? Waar zijn pappa en mamma? Ben jij vast vooruitgekomen? Ik zal gauw koffie zetten . . .”

Terwijl tante Sjoera opstaat komt er nog een stortvloed van woorden uit haar mond, zo dat Bianka geen kans krijgt, om wat terug te zeggen. Maar één ding heeft ze wel begrepen, en dat is, dat Bruun hier niet is. O, wat een teleurstelling is dat voor Bianka!

Ze staat nog aarzelend bij de deur en veegt een paar opkomende tranen weg. Tante Sjoera spoelt de koffiepot en praat nog steeds tegen haar. Maar Bianka luistert niet.

Wat zal ze doen? Alles aan tante Sjoera vertellen? Ze voelt wel, dat ze geen woord zal kunnen uitbrengen, zonder te gaan huilen. Opeens draait ze zich om, struikelt het trapje af, maar staat gauw weer op en holt weg. Ze vliegt langs de andere wagens, het kamp uit, het bos in.

Thuis kijkt Bianka's moeder op van haar boek.

Waar blijft Bianka toch? denkt ze. Het is zeker erg druk bij de schoenmaker, zodat Bianka lang moet wachten.

Ze begint aan het volgende hoofdstuk van het mooie boek en een tijd lang denkt ze niet meer aan Bianka. Maar opeens ziet ze, dat het tijd is om voor het eten te gaan zorgen. Ongerust gaat ze de deur uit en ze kijkt op straat of ze Bianka ziet. Dan belt ze aan bij het bovenhuis.

De deur gaat open en boven aan de trap staat Ronnie.

„Ronnie, weet jij waar Bianka is?”

Nee, dat weet Ronnie niet, maar hij wil wel even op het schoolplein gaan kijken of Bianka daar misschien nog aan het spelen is.

„Graag, Ronnie.”

Maar zonder Bianka komt Ronnie een poosje later terug. Mamma gaat bij alle burens vragen, maar niemand heeft Bianka gezien.

Waar zou ze toch zitten?

Zelfs als pappa thuiskomt is Bianka er nog niet. Samen met mamma gaat hij de straat op om te zoeken, en uren lang dwalen ze rond. Steeds gaan ze thuis kijken of Bianka misschien terug is, maar het is iedere keer een teleurstelling.

Als de kinderen van de straat horen, dat Bianka zoek is, schrikken ze erg. Bianka weg? Hoe kan dat nu?

Vroeger moesten ze niet zo veel van dat vreemde kind hebben, maar toen Bianka vaker mee ging spelen zijn ze haar erg gaan bewonderen. Wat is ze lenig! En zoals zij op de mondharmonika kan spelen! Ze deed ook zo fijn mee de laatste tijd en nooit is ze vals of onaardig. Die Bianka toch, waar zou ze nou toch zitterf? Als haar maar geen ongeluk overkomen is.

En allemaal zoeken ze mee, de kinderen van de straat, de een gaat nog verder dan de ander. Maar niemand, niemand vindt Bianka. Het begint te regenen.

„We moeten naar de politie gaan,” huilt mamma. Pappa legt zijn hand op haar schouder. „Stil nu maar. Ga jij naar huis en rust wat

uit. Dan ga ik de politie waarschuwen en nog verder zoeken.”

Als Bianka's vader op het politiebureau alles verteld heeft, wordt hem aangeraden naar Zonneveld te gaan omdat zijn dochter misschien daar wel zal zijn. De inspecteur zegt: „Ik heb trouwens nog een mededeling voor u. Uw hond is gevonden en door de vinder naar het asyl gebracht. U kunt hem daar ophalen. Maar ik begrijp wel, dat u eerst uw dochter terug wil hebben. U kunt wel met onze mannen meerijden naar Zonneveld.”

Dat doet Bianka's vader graag en dan wordt toch eerst Bruun opgehaald, omdat de auto vlak langs het asyl rijdt. Bruun is blij, dat hij zijn baas terugziet en die baas zou ook blij geweest zijn, als hij niet zo'n angst had om zijn kind. Met grote snelheid rijdt de politiewagen naar Zonneveld.

Maar laat in de avond komt Bianka's vader thuis met de vreselijke tijding, dat tot nu toe al het zoeken vruchteloos geweest is.

Bruun begrijpt niet, waarom ze nu niet blij zijn, dat hij weer terug is. En waarom zijn ze met die rare auto naar Zonneveld geweest? Bruun had daar best weer willen blijven, maar hij moest ook weer mee terug. De oude hond heeft er niets van begrepen. Waarom komt Bianka hem niet begroeten? Mensen zijn rare wezens, denkt Bruun. Maar hij is blij, dat hij weer in zijn eigen mand kan kruipen.

12 Gevonden

Bianka is het bos ingegaan. De tranen stromen over haar wangen. Wat moet ze beginnen, waar moet ze nu heen?

Naar huis natuurlijk, zo schiet er een gedachte door haar heen. Maar die gedachte wordt meteen weer verdrongen door haar verdriet om Bruun en ze gaat harder lopen, terwijl ze de lastige tranen probeert weg te vegen. Ze is koud geworden, maar ze voelt het niet erg. Haar voeten zijn zo vreselijk moè van het lopen, dat voelt ze opeens wel en plotseling laat ze zich op de zachte bosgrond vallen. Ze begint te snikken. Na een poosje wordt ze wat kalmer, dan ligt ze nog zachtjes te huilen.

Het wordt een beetje donker en er ritselt iets tussen de bomen, maar bang is Bianka niet. Ze heeft alleen maar zo'n wanhopig verdriet om Bruun. Ze blijft maar liggen, ze kán niet meer. Ze hoort het ruisen van de bomen. Ze draait zich om en om. Ze is zo alleen en zo bedroefd. Maar opeens schiet haar iets te binnen. Wat zei de juffrouw op school een poosje geleden toen ze zo'n mooi verhaal verteld had? Ja, Bianka weet het nog heel goed. De juffrouw zei: „De Here Jezus wil altijd bij je zijn en Hem mag je alles vertellen.”

Bianka doet haar ogen dicht. Ze praat nu zacht met de Here Jezus. Ze zegt: „Here, U weet immers alles, help me toch alstublieft en laat me Bruun weer vinden.”

.....

Vroeg in de ochtend, als de vogels haar wakker gezongen hebben, herinnert ze zich met schrik wat er gebeurd is. Wat is ze vreselijk koud en stijf geworden. Ze haalt haar afgezakte, vuile kniekousen op en voelt opeens dat ze erge trek heeft. Zal ze teruggaan naar

tante Sjoera? Nee, ze bedenkt, dat ze naar huis moet, naar pappa en mamma. Wat zullen zij verschrikkelijk ongerust zijn.

Bianka dringt de opkomende tranen terug. Ze wil niet huilen nu. Ze wil naar het dorp lopen en dan, ja, dan wil ze zo gauw mogelijk met de bus naar huis. Maar ze heeft immers geen geld meer? Toch gaat ze dapper op weg. Misschien kan ik in het dorp wel wat verdienen, denkt ze. Met bessen plukken of met onkruid wieden. Dan heb ik toch geld voor de bus.

Huiverend loopt Bianka door het bos. Ze gaat rennen, om er vlugger te zijn en zo wordt ze weer een beetje warm. Maar het is zo ver en ze heeft zo'n honger.

Opeens struikelt ze over een boomstronk. Ze valt met haar hoofd tegen een scherpe punt en met een schreeuw van pijn blijft ze liggen. Haar hoofd bloedt. Even later is Bianka bewusteloos.

Als ze na een kwartiertje bijkomt, voelt ze een arm om haar heen. Ze hoort een bekende stem: „Bianka, hoor je me?”

Ze doet haar ogen open en dan denkt ze dat ze droomt. Want wie zit daar bij haar? Flippo! En daar staat Maxi!

Ze wil overeindvliegen, maar ze voelt een pijnlijke steek in haar hoofd.

„Ho jongedame,” zegt Flippo, „laat mij eerst dat gat in je hoofd maar eens bekijken.” Hij buigt zich over Bianka heen.

Flippo heeft een rode baard en een rood snorretje. Of hij boven op zijn hoofd ook rood haar heeft weet niemand, want hij draagt altijd een fluwelen pet. Hij heeft laarzen aan, een rijbroek en een mal groen jasje, dat hem veel te wijd is, met grote koperen knopen.

Het staat vreselijk zot, maar het hoort nu eenmaal bij Flippo. Flippo is immers helemaal een grapjas!

Hij pakt zijn tas en plakt met vlugge vingers een grote pleister op Bianka's hoofd. „Zo, kind, dat is nog goed afgelopen.”

Bianka blijft suffig zitten. „Hoe kom jij hier, Flippo?”

„Hetzelfde zou ik aan jou willen vragen, jongedame. Maar ik zal

je op het paard tillen, want we moeten zo vlug mogelijk hier vandaan. Je pappa is met de politie in Zonneveld geweest om naar je te zoeken. Kind, kind, wat zijn je ouders ongerust over je.”

Bianka laat zich als een klein kindje op Maxi tillen. Haar afgezakte haarstrik valt op de grond, zodat het haar nu los langs haar oren en over de pleister valt. Flippo raapt de strik op en doet die in zijn tas. Dan klimt hij ook op het paard en hij roept: „Houd je vast, Bianka, daar gaan we!”

Maxi draaft de bospaden langs en al gauw zijn ze op de grote weg. Daar stoppen ze bij een cafetaria en ze stijgen af.

„Gaat het wel een beetje, Bianka?” vraagt Flippo bezorgd. „Heb je geen erge hoofdpijn?”

Nee, Bianka voelt zich weer best. Alleen rammelt haar maag. Maar daar gaat Flippo wat aandoen en ze stapt achter hem aan de zaak in. Ze moet aan een tafeltje gaan zitten. Flippo bestelt thee en beschuiten voor haar. „Ziezo, Bianka, nu kan ik hier meteen de politie opbellen.”

Bianka schrikt als Flippo over de politie praat. Nu pas beseft ze hoe ongerust pappa en mamma geweest moeten zijn. Terwijl Flippo achter in de zaak telefoneert, worden de beschuiten voor Bianka neergezet. Maar ze heeft opeens niet veel trek meer. Wel veel dorst en ze drinkt gulzig van de thee. Ze denkt: zouden ze nu nóg allemaal naar me zoeken?

De radio staat aan en er klinkt een zeurderige muziek door de zaak. Buiten staat Maxi bij het open raam en hij probeert met zijn staart een paar lastige vliegen weg te jagen.

Traag neemt Bianka een hap van haar beschuit.

Plotseling houdt de muziek op.

Een mannenstem zegt: „Luisteraars, even onderbreken wij ons programma voor een extra politiebericht. Namens de ouders wordt opsporing verzocht van een achtjarig meisje. Haar naam is Bianka Troski en het signalement luidt: donkere ogen en zwart haar . . .”

Stokstijf van schrik zit Bianka te luisteren.

Wat de stem verder nog zegt, dringt niet tot haar door.

Waar is Flippo? O, daar komt hij aanlopen met een brede grijns op zijn gezicht. Goede, oude Flippo! Hij ziet wel, dat Bianka erg geschrokken is van het bericht.

„De opsporing is gelukkig niet meer nodig, Bianka. Ik heb net opgebeld naar de stad en de politie zal direct je vader en moeder inlichten, dat ik je gevonden heb. Eet maar rustig door, en vertel me dan eens, hoe je hier in het bos gekomen bent. En waarom was je hier? Kun je in de stad niet wennen en was je daarom weggelopen?”

Met horten en stoten vertelt Bianka alles aan Flippo. Van Bruun en van haar vergissing toen ze dacht, dat ze hem zag. En dat ze toen naar Zonneveld wou en met de bus naar het dorp gegaan is. „Maar heb je er dan helemaal niet aan gedacht, dat je moeder thuis op je wachtte?”

Bianka buigt haar hoofd.

„Kijk me eens aan, Bianka.”

Bianka kijkt op. Ze ziet, dat die vrolijke Flippo ook heel ernstig kan zijn.

„Je moet voortaan eens goed nadenken, eer je iets doet, meisje. Je hebt je ouders veel verdriet gedaan. Ze hebben met Bruun haast heel de stad afgezocht.”

Bianka heeft haar ogen weer neergeslagen, maar als ze hoort, dat Flippo het over Bruun heeft, kijkt ze hem met grote ogen aan.

„Met Bruun? Dat kan niet, Bruun is weg.”

„Bruun was weg, Bianka, maar ik weet zeker, dat hij terug is, want je vader was gisteravond met Bruun in Zonneveld, om te kijken of jij bij je oom en tante was. Hij was erg teleurgesteld, dat je al weer weg was en is gauw met Bruun naar de stad teruggereisd.”

Nu weet Bianka helemaal niet meer, wat ze ervan denken moet. Met felle ogen heeft ze naar Flippo gekeken. Is dat waar?

Ja, ze ziet, dat Flippo voor deze ene keer geen grapjes maakt. Dán

vliegt ze van haar stoel af, en ze smooit Flippo bijna in een wilde omhelzing. Wat is ze nu gelukkig, die Bianka, omdat haar eigen lieve Bruun terecht is. Flippo's baard kriebelt tegen haar gezicht en ze laat hem gauw weer los.

„Kalm maar,“ lacht Flippo. „Ik heb Bruun niet gevonden, hoor! Ik heb jou gevonden, en ik ga je nu gauw thuisbrengen.“

Terwijl Flippo naar achter loopt om af te rekenen, eet Bianka het laatste hapje van haar beschuit op.

Met wapperende haren zit ze even later met Flippo op Maxi, die over de weg voortdraaft in de richting van de stad. Vort Maxi, harder!

Al gauw ziet Bianka in de verte de stadstorens. Nu lijkt het, alsof ze er zó zullen zijn, maar toch is het nog een flinke afstand. Eindelijk rijden ze dan toch werkelijk de stad in.

Daar hebben ze veel bekijks, die twee op dat paard!

Zo nu en dan moet Flippo Maxi stil houden, om naar de weg te vragen. Dan blijven een heleboel mensen staan, om naar die rare man te kijken, die met dat zwartharige meisje op een paard rijdt. Daar gaan ze alweer, de paardehoeven klinken vrolijk op de straatstenen. En denk maar niet, dat Flippo ongelukken maakt in de drukke stad! Keurig weet hij Maxi door het verkeer heen te loodsen. Maar toch is Bianka bang.

Bang voor straks. Hoe zal dat gaan als ze de Smalstraat in komen? Zullen alle kinderen van de straat haar niet uitschelden? Die denken natuurlijk: wat een rare zigeunermeid is die Bianka, om zo maar van huis weg te lopen. Ze weten het natuurlijk allemaal. O, en als ze nu allemaal in de straat staan, om haar op te wachten! En als ze haar dan gaan uitschelden voor rare zigeunermeid als ze met Flippo komt aan rijden?

En pappa en mamma, zullen die niet verschrikkelijk boos op haar zijn?

Wat rijdt Flippo toch hard, Bianka wou maar, dat hij Maxi stapvoets liet gaan.

13 Weer thuis

Daar gaan ze al de laatste hoek om, de Smalstraat in. Bianka heeft het bange gevoel, dat ze met stenen bekogeld zal worden. Ze zucht van verlichting, als ze merkt dat dat helemaal niet waar is. Er zijn wel veel kinderen op straat. Als die de paardehoeven op de straatstenen horen, kijken ze verrast op. Er zijn kinderen bij, die nog nooit de stad uit zijn geweest en nog nooit een echt paard gezien hebben. Met open monden staren ze naar het grote beest. Dan zien ze pas, wie er op zit, bij die rare man.

„Ha Bianka!” roept Stekelbassie. „Jij boft effe, zeg!”

En Kraai roept meteen: „Mag ik er ook eens op?”

Een hele stoet kinderen loopt mee tot Bianka's huis.

Daar komt Bruun al blaffend naar buiten. De paardrijders stijgen af en het wordt een blijde begroeting. Bruun springt en likt en blaft en kwispelt met zijn staart. Hij springt van Bianka naar Maxi en van Maxi weer naar Bianka, die door pappa en mamma omhelsd wordt. Ze hebben tranen in hun ogen van blijdschap. Mamma gaat met Bianka naar binnen, terwijl pappa Flippo begroet.

„Pas op jongens, nooit achter een paard gaan staan!” waarschuwt Flippo. „Kom maar hier, aai Maxi maar over de kop.”

De meeste kinderen durven dat niet. Kraai wel, hij kan er nét bij. Dan durft Ronnie het ook wel.

Flippo staat links van Gina, maar hij weet haar ongemerkt rechts aan haar haar te trekken, zodat ze tegen Stekelbassie uitvalt: „Au, hou je handen thuis!”

„Ik?” vraagt Bassie verontwaardigd en Bertus en Rinus, die het gezien hebben, grinniken. Flippo maakt een paar rare sprongetjes, pakt opeens Bassie op, tilt hem over zijn hoofd en zet hem weer

op zijn benen neer. De kinderen schateren! Wat een malle clown is dat! „Doe het bij mij ook eens!” schreeuwen ze.

Kleine Jossie trekt Flippo aan zijn rijbroek en roept: „Ikke ook!” Dan tilt Flippo haar hoog op en tilt haar boven op Maxi!

Hij houdt haar goed vast en Jossie is niet eens bang! Ze pakt stijf de manen van het paard beet en kijkt lachend naar beneden.

Bianka's vader nodigt Flippo uit, binnen te komen. Maar wat moeten ze met Maxi beginnen? Zo'n groot paard kunnen ze niet zo maar in de smalle straat laten staan en er is nergens een weilandje.

Bianka's vader weet raad. Als Jossie weer op straat staat, pakt hij Maxi bij de kopriem en hij wil hem de gang in trekken.

De kinderen joelen en schreeuwen: „Hij mag naar binnen, moet je kijken, een paard in huis!”

Maxi, anders zo gewillig, vindt dit schijnbaar een beetje te gek en wil geen poot verzetten. Maar Flippo roept: „Vort! Vort Maxi!” En dan, ja hoor, het paard gaat de gang door, de kamer in. Hij kan net door de deuropening.

Een dolgelukkige Bianka, die juist alles aan mamma verteld heeft, ziet opeens Maxi de kamer inkomen. Nu krijgt het paard de omhelzing, die hij nog van haar te goed had.

„O o, hoe verzinnen ze het!” lacht mamma.

De bedoeling is, Maxi in het kleine achtertuintje te zetten. Dat geeft nogal wat moeite, want Maxi wil eerst het kleine buitentrapje niet af. Maar pappa haalt een plank uit de kelder en legt die over de treden. En eindelijk lukt het. Daar staat Maxi dan, op het kleine grasveldje en hij laat een goedmoedig gehinnik horen. Bianka streelt hem over de kop en brengt hem een emmer water.

„Komt dat even goed uit,” lacht pappa. „Het gras moest juist nodig geknipt worden, maar nu kan Maxi het kortgrazen.”

„Maar van de seringeboom afblijven hoor,” zegt Bianka, terwijl ze waarschuwend haar vinger opsteekt, „Want daar zijn we erg

zuinig op. Wie had dat nu toch gedacht, Maxi, dat jij ook nog eens bij ons in de stad zou komen.”

Als Bianka hoort, dat pappa Flippo heeft overgehaald om pas morgen te vertrekken, maakt ze met Bruun een rondedansje van blijdschap. Een logeerkamer is er niet, maar Flippo zal vannacht op de bank in de huiskamer slapen.

Bianka moet dezelfde middag ook nog een poos naar bed en ze stribbelt niet tegen, want ze is ineens weer zo verschrikkelijk moe. Eerst krijgt ze van pappa een schone pleister op de wond aan haar hoofd. Het doet geen pijn meer, maar het is toch wel een lelijke schram.

Als ze die middag uit bed komt, kamt ze een beetje ijdel haar zwarte haar over de pleister, zodat niemand die meer ziet. En ze krijgt van mamma, die ook een poosje geslapen heeft, een keurige, schone rode haarstrik.

's Avonds moet ze Flippo alles vertellen van de school en van alles, wat ze in deze weken al geleerd heeft.

Flippo staat er versteld van.

„Nee maar, Bianka,” roept hij uit, „je bent nu al knapper dan ik! Jij kunt zeker ook wel van een eentje een tweetje maken?”

Ja, dat lijkt Bianka helemaal niet moeilijk. Flippo pakt zijn zakboekje. Op een van de blaadjes staat in het midden het cijfer een. „Maak daar eens een tweetje van, Bianka.”

Bianka neemt haar balpen en ze maakt boven aan de een een krul en van onderen een streepje en zo heeft ze een twee gemaakt van de een. Vragend kijkt ze op.

„Nu moet je net zo keurig van dat tweetje weer een eentje maken.”

„Dat kan niet, Flippo.”

„Dat kan wel,” zegt Flippo. „Geef de pen maar eens aan mij, dan zal ik het je laten zien.”

Nieuwsgierig kijkt Bianka toe. Wat doet Flippo nu?

Hij tekent aan de krul van de twee een snavel! Hij maakt er een

kop van, met een hals. Opeens begrijpt Bianka het. Flippo heeft van het tweetje een eendje gemaakt! Het onderste streepje is de rug van de eend geworden.

Haha, dat is leuk. Nu kan Bianka het ook! Ze zet eerst weer een twee, en dan, ja hoor: haar tweetje wordt een prachtig eendje. Lachend kijkt ze naar het grappige gezicht van Flippo.

„Wat heb je toch onder die pet, Flippo, waarom zet je die nooit af?”

„Dat is mijn geheim, hoor maar aan je oor, dan vertel ik het alleen aan jou.”

Flippo buigt zich naar Bianka toe en fluistert: „Daaronder bewaar ik al mijn kunstjes, daarom kan ik hem nooit afzetten.”

„Flauw hoor,” lacht Bianka. „Houd je die pet dan 's nachts in bed ook op?” Ze proest het uit als ze daaraan denkt.

„Wat een pret om een pet in mijn bed,” rijmt Flippo vlug.

Hij maakt die avond nog een heleboel grapjes en de tijd vliegt om.

14 Feest

De volgende ochtend is Bianka echt goed uitgerust.

Wat fijn, dat het nu juist zaterdag is! Gauw gaat ze met een suikerklontje naar buiten, om Maxi te begroeten. Daar zijn Bruun en Flippo ook al.

„Goeie morgen, Flippo. Heb je goed geslapen op de bank?”

„Ja Bianka, reuze goed.”

„Dan kun je toch nog best een paar nachtjes blijven, Flippo?”

„Nee kindje. Ik heb een afspraak met een circusdirecteur. Daar moet ik beslist vandaag naar toe.”

„Zo maar op Maxi?”

„Ja, wat dacht je anders? Dat er voor Flippo wel een luxe auto uit de lucht zal vallen?” Flippo's lach davert tegen de achterkant van het huis. „Nee, dat zou ik niet eens willen, hoor!” Hij klopt Maxi liefkozend op zijn rug.

„Maar ga je dan weer in een circus optreden, Flippo?”

„Juist, begrepen! Die circusdirecteur kon nog wel een gekke clown op een paard gebruiken.”

„O, Flippo, wat fijn voor je!”

Bianka gaat gauw naar binnen, om het nieuws aan pappa en mamma te vertellen.

„Ja, Bianka, wij weten het al. Flippo heeft het ons gisteravond verteld. Wat heerlijk voor hem, hè?”

Als ze die ochtend gezellig met elkaar koffie gedronken hebben en Flippo alle nieuwtjes uit Zonneveld verteld heeft, horen ze opeens een heleboel ongewone drukte op straat.

Ze lopen naar buiten.

Wat hebben die mannen daar voor moois op die vrachtauto?

O kijk, ze komen de bloembakken brengen, die de kinderen gewonnen hebben met de bezemwedstrijd.

Wat een schitterende kleurenpracht! Prachtige bloemen, in grijs stenen bakken.

„Het zijn er zes!” roept Stekelbassie.

„Ja,” lachen de mannen. „Zes, in plaats van vier, omdat jullie straat zo lang is.”

De bakken komen op palen, zodat je er onder door kunt lopen. Gele en blauwe bloemen prijken er in, en afhappende rode geraniums. Het karwei is gauw gebeurd en zwaaiend rijden de mannen weg.

„Hoera!” roept Bianka opgetogen. „Leve de Smalstraat!”

„Hiep hiep hoera!” roepen ze allemaal.

Het is werkelijk een schitterend gezicht, zo'n met bloemen versierde straat. Vanavond zal het feest in het clubhuis gevierd worden met de vaders en moeders er ook bij. Maar omdat de kinderen nu al helemaal in een feeststemming zijn, hebben Bertus en Bassie iets leuks verzonnen.

Met de steltstokken van hun zus en een paar oude kleden willen ze een poppenkast maken. Ronnie helpt ook mee en de kleintjes roepen: „Hoi, hoi! Een poppenkast!”

Opeens is er ook feestmuziek! Verwonderd kijken de kinderen, waar dat geluid vandaan komt. Vroeger kwam er wel eens een man met een draaiorgel in de straat. Dat was altijd zo leuk, daar dansten en zongen de kinderen dan bij. Maar de orgelman komt de laatste tijd nooit meer. Wat is dit dan voor muziek?

O, kijk nou eens, daar zit Bianka's pappa bij de deur, met zijn accordeon. Dat klinkt natuurlijk nog veel geweldiger, dan wanneer Bianka op de mondharmonika speelt. Wat een geluid!

„We hebben de eerste prijs gewonnen!” zingen de kinderen mee, „Hiep hiep hoera!”

Nog allerlei andere bekende wijsjes klinken door de straat, van

„Piet Hein” en „Hallo meneer de Uil” en van „een Nederlandse Amerikaan”. Tot opeens Bassie te voorschijn komt, met een rok van zijn grote zus aan. Hoewel het een minirokje is, hangt het bij Bassie ver over zijn knieën en de onderste stukken van zijn magere beentjes steken er zó raar onderuit, dat de kinderen brullen van de lach.

„Stil!” roept Bertus. „Bassie gaat een toespraak houwe!! Ga nou allemaal maar op de stoep zitten!”

Het duurt wel even, eer het zo ver is.

Er worden ramen opgeschoven, vaders en moeders kijken, wat er nu weer voor tumult in de straat is.

Maar eindelijk zitten ze allemaal, met Bianka in hun midden. Bruun zit er ook netjes bij, vlak naast het vrouwtje. Aan haar andere kant zit Ronnie. Wat fijn, denkt Ronnie, dat Bianka er weer is. Bianka zegt: „Wat is onze straat nu mooi, vind je ook niet, Ronnie?”

„Ja, vooral als jij er in zit,” zegt hij plagend. Maar Bianka luistert al niet meer, want Bassie gaat met zijn toespraak beginnen. Hij heeft voor deze gelegenheid ook nog een hoed van zijn moeder opgezet.

„Dames en heren, luister goed! Heden vierden wij feest, ter ere van Bianka, die weer terug is.”

„In ons midden,” fluistert Gina hard aan Bassies oor. Zij vindt dat zo’n prachtige uitdrukking.

„Te paard is zij in ons midden teruggekeerd en duvel nou op!” zegt Bassie. Het laatste is niet voor Bianka, maar voor Gina bestemd, die hem al wéér wat in zijn oor wou fluisteren. De kinderen liggen krom van het lachen. „Ik kan het zelf wel hoor,” schreeuwt Bassie kwaad tegen Gina. Maar nu komt Bertus tussen de oude gordijnen.

„Onze voorstelling gaat beginnen!” roept hij hard.

Het wordt weer stil.

Bij gebrek aan poppen verschijnen de wipneuzen van Bassie en

Bertus zelf voor de opening van de poppenkast. Het stekelhaar van Bassie staat dwazer dan ooit overeind.

Jossie brult, dat ze het niet goed kan zien. Anja tilt haar op en zet haar bij een paar andere kleintjes, die vooraan zitten.

Nu geven Bertus en Bassie een Jan-Klaassenvoorstelling, die er wezen mag! Het gelach van het publiek klinkt elke keer luid op tegen de huizen. Maar eindelijk weten de broertjes niets meer en dan is het helaas afgelopen.

Er volgt een ruzie tussen de gebroeders over het opruimen van de gordijnen. Als die eindelijk weer naar boven gebracht zijn, staat daar opeens Flippo buiten kauwgomballen uit te delen.

Zelfs de kleinste kindertjes zijn helemaal niet bang of verlegen voor die malle clown met zijn wijde bloes en zijn fluwelen pet.

„Ik ook, ik ook een!” roepen ze.

Pas als ze allemaal met zo'n lekkere kauwgombal in hun mond op de rand van het smalle trottoir zitten, keert de rust in de straat terug. Maar niet voor lang, want Bianka's vader begint weer op zijn harmonika te spelen.

Bianka springt op, ze pakt Jossie beet en danst zingend met haar in de rondte. Dan beginnen de andere kinderen ook te dansen en te zingen en het is weer net zo gezellig in de straat als wanneer vroeger het draaiorgel er was, nee, leuker nog, omdat nu Bianka er is, en Flippo, die met dwaze sprongen door de straat buitelt. En Bruun! Bruun, die blaffend ronddraait, alsof hij ook wil dansen en zingen.

Mamma staat lachend voor het raam te kijken. Wat is ze gelukkig, dat haar Bianka terug is en dat er ook geen verdriet om Bruun meer hoeft te zijn. Maar aan alle feesten komt een eind.

Het wordt voor Flippo tijd om te vertrekken.

En daar zal Maxi aan te pas moeten komen. Goeie, trouwe Maxi, die nog steeds in het kleine achttertuintje staat. Nu moet hij weer door het huis naar de straat geloodst worden. Dat lukt deze keer zonder moeilijkheden.

„Hoi, hoi!” schreeuwen de kinderen als Maxi naar buiten komt. Ze gaan wat achteruit, een beetje bang toch wel voor dat grote paard.

„En wie wou er nu op Maxi rijden?” vraagt Flippo. Briesend steekt Maxi de kop omhoog. De kleintjes hollen bang naar hun moeder, alleen Jossie blijft rustig op de stoep zitten.

Anja, Gina en een paar andere grote meisjes gaan giechelend aan de overkant staan. Ze durven niet dichterbij te komen. Maar de jongens roepen: „Ik! Ik!”

Ze boffen, want een voor een mogen ze een ritje te paard maken, terwijl Flippo er naast loopt en de leidsels vasthoudt. Ook Bianka krijgt nog een beurt. Met haar lange broek aan bestijgt ze Maxi met gemak en als een volleerd paardrijdster laat ze hem door de straat draven. Zelfs Rinus is er nu van overtuigd, dat Bianka echt paardrijden kan. Ze zit er net zo rustig op, als een ander op zijn fiets. Sjonge, dan was dat toch geen leugenachtige opschepperij van haar.

Als ze weer bij Flippo terugkomt, tilt Flippo de kleine Jossie vóór Bianka op het paard en dan rijdt Bianka nog een poosje met haar buurmeisje heen en weer. Jossie vindt het prachtig!

Maar nu moeten ze eraf. Flippo neemt afscheid van pappa en mamma en stapt zelf in de stijgbeugels.

„Ga je weer mee, Bianka?” roept hij.

„Nee hoor!” Bianka bloost ervan.

Wegrijden kan Flippo nog niet, want de kinderen hebben de straat helemaal versperd.

„Flippo, kom je nog eens terug?”

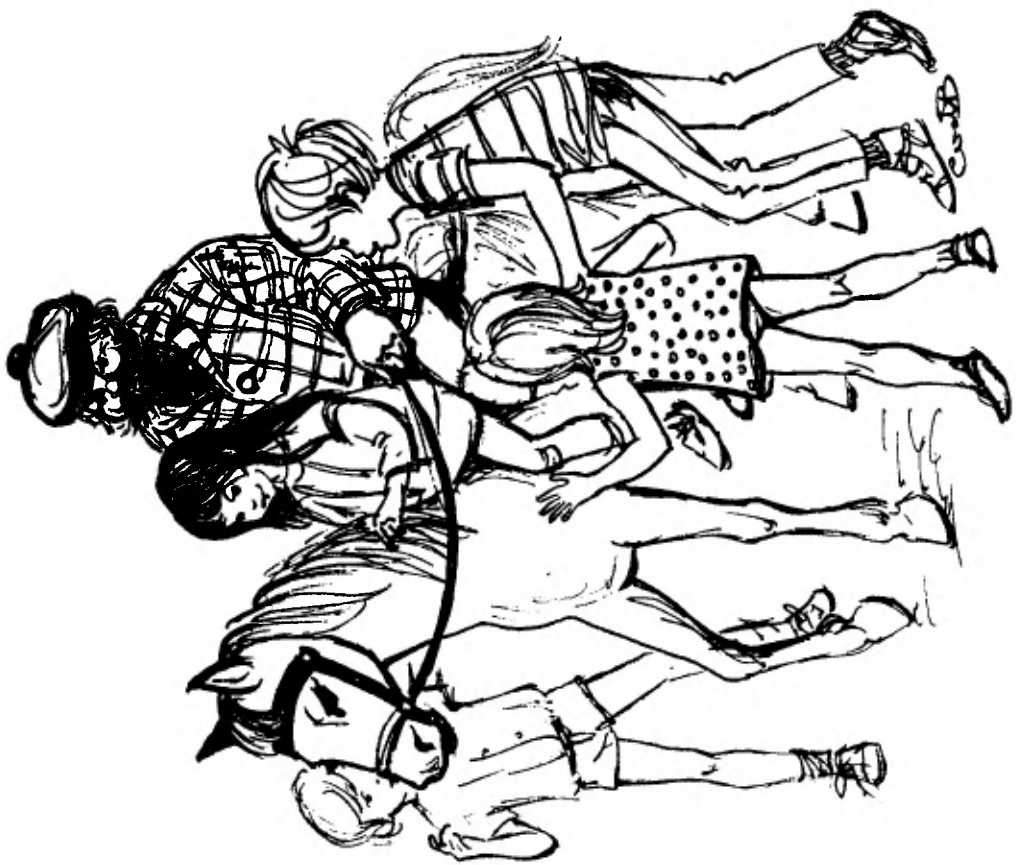
„Flippo, waarom blijf je hier niet wonen?”

„Flippo, zet je pet eens af!”

„Waar ga je nu naar toe, Flippo?”

Allemaal hebben ze opeens nog wat aan Flippo te vragen.

Kraai roept: „Flippo, ik wil ook clown worden! Hoe moet dat, hoe ben jij clown geworden?”

Nu begint Flippo zo hard te lachen, dat het davert door de straat. „Hoe ik clown geworden ben? Ik ben als clown geboren! Ik be-woog, kroop en liep als een clown, snap je?.”

Kraai knikt, alsof het hem volkomen duidelijk is.

Nu tovert Flippo opeens droptoffees uit zijn zakken te voorschijn en hij strooit ze over de hoofden van de kinderen.

Dat wordt een grabbelpartij! En Flippo heeft er zo veel! Hij houdt niet op voordat ieder kind er een paar bemachtigd heeft.

„Een hoeraatje voor Flippo!” roept iemand. En dan schreeuwen ze allemaal: „Hoera! Lang leve Flippo! Hoera! Hoera!”

Wat een herrie in de Smalstraat. Bassie schreeuwt boven alles uit en staat te springen en met zijn armen te zwaaien. Hij heeft die gekke rok nog aan en het is géén gezicht. Pappa en mamma houden hun handen tegen hun oren. Flippo bedankt de kinderen met een paar koddige buigingen.

Ze schateren erom.

Maar dan roept Flippo: „Opzij jongens, we gaan er van door!”

De kinderen gaan wat achteruit en Flippo trekt de teugels aan. Maar daar dringt Bianka naar voren. Ze is naar binnen geweest om nog gauw een suikerklontje voor Maxi te halen. Ze streelt het paard nog een keer en geeft hem het klontje.

Dan vertrekt Flippo, nagezwaaid door Bianka en haar ouders en alle kinderen van de Smalstraat. Rinus heeft de kleine Jossie op zijn schouders getild.

„Dag gekke clown!” roept Kraai.

Maxi laat een vrolijk gehinnik horen.

Bianka is een heel klein beetje verdrietig als Flippo met Maxi om de hoek verdwenen is.

Maar dan staat Gina opeens naast haar en Gina heeft nu heus weer een beetje kleur op haar bleke wangen.

„Hier!” zegt ze, en ze duwt Bianka iets in haar handen. „Dat mag jij hebben.”

Verrast kijkt Bianka wat het is.

O, maar dat is . . . dat is het paardje! Het paardje, dat ze zo mooi vond.

„Mag ik dat heus houden . . .?” stamelt Bianka verlegen.

„Ja, heus, dat is voor jou.”

Wat ontzettend lief van Gina.

„Dank je wel hoor, ik ben er zo blij mee.”

Met het paardje in haar handen staat Bianka nog even naar de kinderen te kijken. Ze hebben het allemaal druk met het uitpakken van de droptoffees en Bassie gaat met de oude hoed rond, om de papiertjes op te halen. Ook de kleintjes gooien zoet hun papiertje in het hoofddeksel.

't Is raar, denkt Bianka, maar ik vind ze allemaal aardig. Ook Kraai en Stekelbassie. En zelfs Rinus.

„Tot vanavond in het clubhuis!” roept Ronnie, die naar binnen wil gaan. „Komen jouw ouders ook, Bianka?”

„Natuurlijk!”

Als Bianka de kamer inkomt, trekt pappa een beetje plagend aan haar paardestaart en vraagt: „Had je niet mee willen gaan met Flippo en Maxi?”

Nu kan Bianka weer lachen.

„Nee hoor,” zegt ze terwijl ze het beeldje laat zien. „Ik blijf hier, want onze straat is de mooiste straat en de kinderen van onze straat zijn de aardigste kinderen van de hele wereld!”